

Arrest

nr. 302 399 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 30 november 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 april 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 9 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Shagai in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U bent soenniet. U heeft niet gestudeerd en werkte op de velden. Uw vader werkte voor een poliovacinatiecampaïne binnen de overheid in Khundajo. Uw leven was hierdoor in gevaar. De taliban eiste dat uw vader zijn werk zou stopzetten en voor hen moest komen werken. Uw vader weigerde dit. Vijfentwintig à dertig leden van de taliban kwamen iedere dag langs bij uw thuis gedurende één maand. Ze vroegen eten en drinken en bleven twee uren bij uw thuis. Ze vroegen ook aan u en uw vader zich bij hen aan te sluiten. Uw vader diende klacht in bij de lokale politie omdat de taliban het leven voor uw familie bemoeilijkte. Drie dagen na de klacht kwamen de talibanleden naar uw huis en belde uw vader naar de lokale politie. Er ontstond een gevecht tussen de taliban en de lokale politie. Uw moeder werd gedood en uw vader is sindsdien vermist. U verliet nadien Afghanistan. U reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië en arriveerde op 25 november 2021 in België. Op 30 november 2021 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd of gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw moeder, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van foto's van uw moeder en vader op zijn werk, een kopie van een foto van u en uw vader, een kopie van een document van het district omtrent de dood van uw moeder, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, een kopie van een appreciatiedocument omtrent het werk van uw vader, een kopie van foto's genomen op school en werk in België en een kopie van uw schoolresultaten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd of gedood te worden door de taliban omdat uw vader werkte bij de overheid binnen een poliovacinatiecampaïne (CGVS p. 10, 11, 17).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u zich bij aankomst in België op 25 november 2021 zeventien jaar oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 9 december 2021 ouder was dan 18 jaar waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Uw geboortedatum werd bijgevolg van 30 november 2004 naar 1 januari 1999 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselijk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk en geloofwaardig te maken.

Allereerst kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de daadwerkelijke positie van uw vader als medewerker van een poliovacinatiecampaïne in Afghanistan, naar aanleiding waarvan u Afghanistan diende te verlaten volgens uw verklaringen (CGVS p. 10, 12). De enige documenten die u ter staving hiervan neerlegde betreffen een kopie van twee foto's waarop een man in medisch uniform te zien is van wie u beweert dat het uw vader is en een kopie van een appreciatiedocument omtrent het werk van uw vader.

Het is opmerkelijk dat u geen officiële authentieke werkdocumenten kan voorleggen omtrent het werk van uw vader. De documenten die u voorlegt, overtuigen niet dat uw vader daadwerkelijk zou gewerkt hebben voor de overheid binnen een polio vaccinatiecampaigned voor dieren. Bovendien is het opmerkelijk dat er binnen Afghanistan gevaccineerd zou worden tegen polio bij dieren. Objectieve informatie beschikbaar op het CGVS toont aan dat het poliovirus geen dieren infecteert. In deze context is het dan ook weinig zinvol om dieren zelf te gaan vaccineren. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hoewel dieren binnen Afghanistan gevaccineerd worden tegen diverse ziekten zoals mond- en klauwzeer en brucellose, kan er geen informatie met betrekking tot polio vaccinaties voor dieren in Afghanistan worden teruggevonden. Uw verklaringen zijn dan ook weinig geloofwaardig te noemen.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat u niet goed op de hoogte lijkt te zijn met betrekking tot het werk van uw vader, polio en vaccinatie, wat verdere twijfels doet rijzen bij uw beweringen. Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over het werk van uw vader, zegt u namelijk: "hij was aan het werken voor de vaccinatie-organisatie, en hij ging het vaccin geven en ging naar huis en hij ging de vaccinaties geven aan de dieren van de leeftijd van 1-5" (CGVS p. 10). U geeft vervolgens een zeer algemene omschrijving van de werkgever van uw vader, namelijk dat hij werkte voor het hoofdkantoor van de vaccinatiecampaigned (CGVS p. 11). Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over zijn werkgever, antwoordt u ontwijkend met: "het vaccin noemde polio en het was voor de dieren zodat ze veilig konden blijven" (CGVS p. 11). Voorts heeft u geen idee waarvoor de vaccinaties gebruikt worden. Zo antwoordt u dat een klein flesje in de mond van dieren gedaan werd (CGVS p. 10). Gevraagd naar welke dieren, zegt u alle dieren van de leeftijd van één tot vijf jaar oud, mannetje of vrouwtje, ziek of gezond (CGVS p. 10-11). U heeft vervolgens geen correcte kennis over de ziekte polio (CGVS p. 11). Gevraagd wat de symptomen zijn van polio, zegt u dat het een vloeibaar product is in een flesje (CGVS p. 11). Ook over de verspreiding van polio geeft u geen juiste informatie. U zegt namelijk dat polio verspreid wordt door de oorlog, dat chemicaliën werden gebruikt in bommen, soms werd het in de lucht verspreid, zodat ze gehandicapt werden (CGVS p. 11). Informatie toont aan dat verspreiding gebeurt via voedsel of water besmet door stoelgang van een besmet persoon; direct contact met besmette personen of speeksel door hoesten of niezen. Zoals eerder aangehaald raken dieren niet geïnfecteerd. Ten slotte zijn uw opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS niet coherent te noemen, waardoor de bedrieglijkheid van uw verklaringen bevestigd worden. Zo rept u met geen woord over de job van uw vader als vaccineur tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of bij de Dienst Voogdij tijdens de registratie van uw verzoek. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben omwille van het werk van uw vader, kan van u verwacht worden dat u over het werk van uw vader verteld zou hebben in uw eerdere persoonlijke onderhouds. Aangezien u enerzijds geen geloofwaardige documenten kan neerleggen omtrent het werk van uw vader en anderzijds geen correcte informatie kan verstrekken omtrent het werk van uw vader, polio en vaccinatie, wordt niet geloofd dat uw vader gewerkt heeft voor de overheid binnen een polio vaccinatiecampaigned. Uw vrees voor vervolging door de taliban dewelke onlosmakelijk verbonden is aan het door u beweerde profiel van uw vader is bijgevolg evenmin geloofwaardig.

Voor wat het waard is, kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakte aangaande uw ingeroepen vluchtmotieven. U beweert dat u Afghanistan verlaten heeft omwille van het werk van uw vader nadat de taliban hem vroeg te stoppen met werken voor de overheid. Toen uw vader dit weigerde, wilde de taliban u rekruteren en was uw leven in gevaar (CGVS p. 12). Aangezien geen geloof gehecht wordt aan het werk van uw vader binnen de overheid als polio vaccineur (supra), vervalt dan ook uw ingeroepen vrees hieromtrent. Uw vrees voor gedwongen rekrutering overtuigt bijgevolg geenszins.

Daarenboven dient er gewezen te worden op de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Het profiel van uw vader en diens problemen met de taliban worden zoals eerder uiteengezet niet geloofd. U beschikt zelf evenmin over een voor de taliban interessant profiel. Zo bleef u thuis en deed u aan landbouw. Daarnaast bouwde u huizen met klei (CGVS p. 5). U hebt nooit een militaire opleiding gevolgd, nooit gevechtstraining gedaan en hebt geen kennis van wapens (CGVS p. 16). Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden de taliban u gedwongen wilde rekruteren zoals u tracht aan te voeren (CGVS p. 12, 16). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U geeft daarnaast toe geen persoonlijke problemen ervaren te hebben door het werk van uw vader (CGVS p. 12). Voorts zegt u dat de taliban u nooit aangevallen heeft door het werk van uw vader (CGVS p. 12). De taliban kwamen wel naar uw huis en bezorgden een hard leven aan uw familie (CGVS p. 12). Als reden voor hun bezoek zegt u dat ze eten en drinken wilden en vroegen aan u en uw vader zich aan te sluiten bij hen (CGVS p. 12).

Dat u niet de waarheid vertelt wordt ondersteund door volgende incoherenties en onaannemelijkheden in uw asielrelaas. U zegt namelijk dat vijftientig à dertig talibanleden naar uw huis kwamen (CGVS p. 12). Ze kwamen iedere dag langs gedurende één maand (CGVS p. 13). Ze bleven voor twee uren bij uw thuis om te eten en drinken en dan gingen ze weg (CGVS p. 14). Ze gaven enkel een hard leven aan uw familie en niet aan een andere familie (CGVS p. 14). Ten eerste bent u tegenstrijdig over het aantal talibanleden die naar uw thuis kwamen. Zo zei u bij de DVZ dat er dertig à veertig talibanleden langskwamen, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt van vijftientig à dertig talibanleden (vragenlijst DVZ p. 2, CGVS p. 12). U bent voorts niet in staat duidelijk te omschrijven wie de talibanleden waren die langskwamen. U kende hen namelijk niet persoonlijk (CGVS p. 13). U kan dan wel drie leiders benoemen die langskwamen, M., K. S. en K. H., maar u bent niet in staat te verklaren waarom drie verschillende talibanleiders naar uw huis kwamen met dertigtal talibanleden (CGVS p. 13). U zegt immers: "omdat ze geselecteerd werden voor deze regio, als ze ergens naar toe gingen, dan gingen de drie naar daar, konden ze alle drie een beslissing nemen" (CGVS p. 13). Vervolgens geeft u een zeer beknopte en algemene omschrijving van de talibanleden: zwart haar, zwarte tulbanden en enkel hun ogen en neus waren zichtbaar (CGVS p. 13). Het is haast onwaarschijnlijk dat zo'n grote groep talibanleden voor zo'n lange periode bij uw thuis langskwamen. Bovendien is het opmerkelijk dat u zo weinig kennis heeft over deze talibanleden. Aangezien ze met zoveel waren en zo vaak langskwamen, kan van u verwacht worden dat u uitgebreid en doorleefd kan vertellen over hun persoon en aanwezigheid. U bent hier niet in geslaagd, waardoor uw ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban verder ondermijnd wordt. Het is ook merkwaardig dat indien de taliban zo vaak langskwamen bij u thuis en waarschuwingen gaven, ze u nooit gedwongen meegenomen of aangevallen hebben. Als reden hiervoor geeft u aan dat jullie onder druk waren iedere maand, ze de hele maand kwamen, jullie een hard leven gaven, u zich verschool en dat de reden is waarom ze uw moeder gedood hebben en u uw vader verloren heeft (CGVS p. 15). Ten slotte weet u niet of de taliban u nog is komen zoeken nadat u Afghanistan verlaten heeft, wat eveneens niet te verenigen valt met uw ingeroepen vrees (CGVS p. 16). U heeft immers nog steeds contact met uw familie en kan eenvoudig te weten komen of er al dan niet nog naar u gezocht zou worden door de taliban (CGVS, p. 6).

Over het gevecht dat zou plaatsgevonden hebben tussen de lokale politie en de taliban nadat uw vader een klacht had ingediend tegen de taliban, legt u evenmin geloofwaardige verklaringen af. U zegt dan wel dat uw moeder tijdens het gevecht gedood is en uw vader nadien vermist is geraakt, maar u bent niet in staat uitgebreid hierover te vertellen. Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over het gevecht tussen de taliban en de lokale politie, antwoordt u beknopt "dus, toen ze de taliban zagen, ze schoten op mijn huis, ze schoten op mijn vader en toen ging mijn moeder naar buiten en ze schoten op mijn moeder" (CGVS p. 15). U kan niet duidelijk schetsen wie er deelnam aan het gevecht, behalve dat het aan de ene kant de taliban was en aan de andere kant de lokale politie (CGVS p. 15). U weet ook niet exact hoeveel leden van de lokale politie deelnamen, enkel dat het één ranger was (CGVS p. 15). Vervolgens weet u ook niet of er doden of gewonden vielen tijdens het gevecht. U weet namelijk niet van de kant van de taliban of de lokale politie wie er gedood was of gewond, enkel dat uw moeder gedood is en uw vader vermist is (CGVS p. 15). Gevraagd naar meer informatie over het gevecht, antwoordt u slechts ontkennend en ontwijkend dat het een moeilijke situatie was gezien u uw ouders verloren had (CGVS p. 15). Voorts weet u ook niet op welke manier uw vader vermist geraakt is (CGVS p. 15). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de moord op uw moeder door de taliban noch aan de verdwijning van uw vader.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. De taskara's van u en uw familieleden, al dan niet een kopie, vormen hoogstens een indicatie van uw nationaliteit en identiteit, maar bevestigen geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven.

Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat Afghaanse documenten, zoals taskara's, eenvoudig via corruptie kunnen worden verkregen. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. De foto's die u neerlegt, waaronder een foto waarop een overleden vrouw in lijkwade te zien is van wie u beweert dat het uw moeder is en twee foto's waarop een man in medisch uniform te zien is van wie u beweert dat het uw vader is, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Deze vormen geenszins een bewijs van uw ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan,

maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het

gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu

I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is.

Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit

niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsoepelingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/7 en van 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Na een duiding van deze rechtsregels zet hij in zijn middel uiteen:

“1. TOEKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS OP BASIS DE PROBLEMEN MET DE TALIBAN

a. Het kwetsbare profiel van de verzoeker

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoeker onvoldoende rekening heeft gehouden met diens profiel.

In de bestreden beslissing is dus onvoldoende rekening gehouden met de individuele situatie van de verzoeker, zoals artikel 48/6, §5, van de wet van 15 december 1980 vereist :

- Het CGVS heeft geen rekening gehouden met het feit dat de verzoeker analfabeet is, is nooit naar school geweest, is altijd in zijn kleine dorp opgegroeid en heeft nooit iets anders gekend.

- De verzoeker heeft zijn hele leven in een onveilige omgeving geleefd. Hij komt uit Nangahar (zie de veiligheidssituatie in Nangahar).

- De verzoeker was zeer jong ten tijde van de incidenten en hij werd onderworpen aan extreme stressomstandigheden die onvermijdelijk zijn vermogen om zich bepaalde gebeurtenissen accuraat te herinneren hebben aangetast. Het is van cruciaal belang eraan te herinneren dat de verzoeker in Iran het slachtoffer was van ernstig geweld. Hij was getuige geweest van barbaarse daden, waaronder de moord op zijn moeder voor zijn ogen. Tijdens zijn reis naar Europa reed de smokkelaar gevaarlijk, waardoor zelfs één persoon uit het voertuig viel en stierf. Bovendien hebben de Bulgaarse autoriteiten de verzoeker met geweld uitgekleeft en met wapenstokken geslagen.

Op basis van dit profiel kon men niet verwachten dat de verzoeker zo'n spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal zou geven als een hoger opgeleid en meer sereen persoon. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker had dus minder belangrijk moeten zijn, hetgeen hier niet het geval lijkt te zijn. In ieder geval moet worden vastgesteld dat de beoordeling van de verwerende partij te streng is.

Zo heeft de verwerende partij een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met het bijzonder kwetsbare profiel van de verzoeker.

b. Identiteit van de verzoeker

Hoewel de verzoeker zich ervan bewust is dat het noch aan het CGVS noch aan Uw Raad is om zich uit te spreken over een beslissing van de dienst Voogdij, verzoekt zij Uw Raad niettemin rekening te houden met de overgelegde stukken en de volgende ontwikkelingen.

Ter verduidelijking vestigen wij de aandacht van Uw Raad op de discussies rond de schatting van de leeftijd door middel van botonderzoek. Deze methode van leeftijdsbepaling wordt unaniem bekritiseerd door tal van juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van deze methode in twijfel trekken.

In dit verband heeft het Europees Parlement in 2013 in een resolutie over MENA het volgende erkend :

« [Le Parlement européen] déplore le caractère inadapté et invasif des techniques médicales utilisées pour la détermination de l'âge dans certains États membres parce qu'elles peuvent occasionner des traumatismes et parce que certaines de ces méthodes, basées sur l'âge osseux ou sur la minéralisation dentaire, restent controversées et présentent de grandes marges d'erreur; demande à la Commission d'inclure dans ses lignes stratégiques des normes communes fondées sur les meilleures pratiques en vigueur pour la détermination de l'âge, qui devraient consister en un examen pluridisciplinaire et portant sur plusieurs critères, effectué par des praticiens et des experts indépendants et qualifiés, et réalisé d'une manière scientifique, sûre et équitable, adaptée aux enfants et différenciée en fonction de leur sexe, les filles devant bénéficier d'égards particuliers; insiste pour que cet examen soit pratiqué dans le strict respect des droits de l'enfant, de son intégrité physique et de la dignité humaine, et rappelle que le doute doit toujours bénéficier au mineur; rappelle également que les examens médicaux devraient uniquement être pratiqués lorsque les autres méthodes de détermination de l'âge ont échoué et ajoute que les résultats de ces évaluations doivent pouvoir faire l'objet de recours; salue les travaux du BEAA17 dans ce domaine, qui devraient être généralisés pour tous les mineurs »3.

Op 20 februari 2010 publiceerde de National Medical Association een advies over deze kwestie :

« De interpretatie van een röntgenfoto is geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen. Voor deze interpretatie is een bijzondere expertise vereist. De techniek van de

botleeftijdsbepaling laat enkel toe de leeftijd van het skelet vast te stellen ; het overeenstemmen met de burgerlijke leeftijd van de persoon is een diagnostische beoordeling. [...] Schatting houdt altijd een onnauwkeurigheidfactor in en kan bijgevolg slechts leiden tot een betrouwbaarheidsinterval. Twijfel moet altijd uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn.

Blootstelling aan ioniserende stralen is ethisch gezien slechts gerechtvaardigd wanneer ze meer voordelen biedt dan nadelen. [...] Verschillende factoren (etnische genetische, endocrinische, sociaal-economische, nutritionele, medische...) kunnen de groei van een individu beïnvloeden. De tabellen voor de botleeftijdsbepaling die als referentie dienen, zijn opgemaakt op grond van een bepaalde bevolking ; de meest gebruikte zijn gebaseerd op de westerse blanke bevolking. Opdat de verwijzing relevant zou zijn, dient de persoon op wie ze toegepast worden tot dezelfde bevolking te behoren. De dentale criteria hangen in het bijzonder af van de etnische oorsprong en van het sociaal-economisch en nutritioneel niveau van het individu.

[...] De Nationale Raad meent om de hierboven uiteengezette redenen dat de andereindicatoren die leeftijdsbepaling van het individu mogelijk maken niet verwaarloosd mogen worden »4

Bovendien hebben tal van wetenschappelijke rapporten aangetoond dat trauma's ook invloed kunnen hebben op de ontwikkeling van een individu. Het Platform Minderjarigen in Ballingschap haalt in dit verband bijvoorbeeld talrijke onderzoeken aan :

« Une étude en 2011 démontre que le déclenchement de l'adolescence est avancé de 8 mois en moyenne en cas de maltraitance. En 2013, une autre recherche confirme qu'un raccourcissement des télomères intervenait chez une personne adulte ayant un stress post traumatique partiel ou entier : « Un télomère est un morceau d'ADN, non codant, situé à l'extrémité de chaque chromosome. Les télomères raccourcissent avec l'âge, devenant de plus en plus court à chaque division de la cellule ». L'étude montre qu'en cas de stress post traumatique partiel, on constate un vieillissement de ans »5.

De verzoeker blijft bij zijn verklaringen over zijn leeftijd. Volgens hem is hij momenteel 18 jaar oud en toen hij in België aankwam was hij 17. Er moet ook worden opgemerkt dat de leeftijdstest aangeeft dat de verzoeker op 09 december 2021 20 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het is daarom aannemelijk dat de verzoeker op die datum 18 jaar oud was. Dit impliceert dat hij op het moment van de gebeurtenissen net meerderjarig was. Hij is dus in ieder geval bijzonder jong. In het licht hiervan lijkt het ons volstrekt belachelijk en overdreven om aan te nemen dat de verzoeker de bedoeling had om de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot zijn identiteit.

Er is weliswaar een leeftijdstest uitgevoerd die de verklaringen van de verzoeker tegensprekt, maar zelfs als we aannemen dat deze test betrouwbaar is (wat we betwisten), moet er rekening worden gehouden met de bijzonder kwetsbare situatie van de verzoeker. Ten eerste is het belangrijk om rekening te houden met de context waarin jonge Afghanen leven. Ze kennen zelden hun echte geboortedatum of hun volledige identiteit. Daarna is hij immers opgegroeid in een omgeving die bijzonder vatbaar is voor geweld en werd hij tijdens zijn reis ook het slachtoffer van ernstig geweld. De verzoeker was inderdaad in Iran het slachtoffer van ernstig geweld. Hij was getuige geweest van barbaarse daden, waaronder de moord op zijn moeder voor zijn ogen. Tijdens zijn reis naar Europa reed de smokkelaar gevaarlijk, waardoor zelfs één persoon uit het voertuig viel en stierf. Bovendien hebben de Bulgaarse autoriteiten de verzoeker met geweld uitgekleed en met wapenstukken geslagen.

Deze factoren kunnen uiteraard de veroudering van de verzoeker hebben veroorzaakt. Om zijn identiteit en geboortedatum te bewijzen, heeft hij een kopie van zijn taskara overgelegd, waaruit blijkt dat de verzoeker geboortedatum inderdaad in 2004 is, zoals hij verklaart.

5 Rapport Plateforme mineurs en exil, « L'estimation de l'âge des MENA en question : problématique, analyse et recommandations », septembre 2017, disponible sur <https://www.mineursenexil.be/files/files/rapports/rapportestimation-d-age-2017.pdf>.

c. Het beroepsprofiel van de vader van de verzoeker

Ten eerste trok het CGVS het beroepsprofiel van de vader van de verzoeker in twijfel om de volgende reden: de verzoeker verklaarde dat zijn vader tussen de leeftijd van 1 en 5 jaar dieren vaccinaties gaf tegen het poliovirus. Volgens de beschikbare informatie waarop de verweerder zich baseert, infecteert dit virus geen dieren. Dit maakt het verhaal van de verzoeker over het beroepsprofiel van zijn vader ongeloofwaardig.

De verzoeker aanvaardt deze redenering om verschillende redenen niet :

Het is belangrijk om op te merken dat er een groot misverstand was tussen de tolk van het CGVS en de verzoeker. Toen de verzoeker zijn raadsman ontmoette in aanwezigheid van een tolk, zei hij onmiddellijk tegen zijn raadsman dat hij niet begreep waarom deze verklaring over het vaccineren van dieren aan hem werd toegeschreven. De tolk legde de raadsman van de verzoeker uit dat er waarschijnlijk sprake was van een misverstand tussen de tolk van het CGVS en de verzoeker. In het Pashto gebruiken Afghanen de term "Haywanan" om naar kinderen te verwijzen, terwijl "Haywanan" in het formele taalgebruik naar

een dier verwijst. Om dit beter te begrijpen, hoeven we alleen maar te kijken naar hoe het werkt in andere talen, zoals het Frans.

Zo verwijst de term "gueule" in het Frans in een spreektaal naar de mond of het gezicht van een persoon, terwijl de echte definitie de mond van een dier is. De verzoeker wenst de aandacht van Uw Raad te vestigen op het feit dat hij nooit naar school is geweest, dat hij altijd in hetzelfde dorp is opgegroeid (wat niet door het CGVS wordt betwist) en dat hij geen kennis heeft van de literaire Afghaanse taal. In het dialect dat in zijn dorp gebruikt wordt, is het gebruikelijk om naar kinderen te verwijzen als "Haywanan" (wat ook dieren betekent).

Bovendien is het belangrijk erop te wijzen dat verzoeker geen toegang had tot zijn notities van het persoonlijk onderhoud om deze te corrigeren. In feite blijkt uit de notities dat de verzoeker ontkennend heeft geantwoord op de vraag of hij een kopie van het persoonlijk onderhoud wilde hebben (blz. 3) :

Deze vraag werd hem gesteld in afwezigheid van zijn raadsman, die enkele minuten na het begin van de hoorzitting arriveerde (blz. 4) :

Deze vraag werd niet opnieuw gesteld aan het einde van het persoonlijk onderhoud, wat de raadsman van de verzoeker in staat zou hebben gesteld om een kopie van de notities te vragen (gezien het belang ervan). Hoewel de laatste pagina van de notities deze vraag vermeldt, lijkt het erop dat de protection officer de vraag niet echt gesteld heeft, maar gewoon de standaardconclusie weergegeven heeft die het CGVS over het algemeen gebruikt. Als hij echt had gevraagd of de advocaat of de verzoeker een kopie van het persoonlijk onderhoud wilde, zou hij ook het gegeven antwoord hebben getranscribeerd (van zowel de verzoeker als de advocaat), wat hier niet het geval is (blz. 17) :

Deze situatie kan niet aan de verzoeker worden toegeschreven, aangezien hij zich niet bewust was van het belang van het raadplegen van deze notities na het persoonlijk onderhoud. Daarna vestigde de verzoeker ook de aandacht van Uw Raad op de foto's van zijn vader die hij bij het CGVS had ingediend. Op deze foto's draagt de vader van de verzoeker een medisch uniform met daarop een foto van een baby (geen dier). Dit bevestigt de verklaringen van de verzoeker en is voldoende om aan te tonen dat deze vaccinatiecampagne onder de kinderen werd uitgevoerd.

Deze foto's zijn vooral belangrijk omdat ze de verklaringen van de verzoeker concreet bevestigen. Het levert onweerlegbaar visueel bewijs dat de vaccinatiecampagne inderdaad op kinderen gericht was, zoals de verzoeker beweert. Hier moet ook een belangrijk element aan worden toegevoegd. De afbeelding op het uniform van verzoekers vader was in feite de afbeelding die werd gebruikt door het National Emergency Operations Centre Afghanistan :

Kortom, deze bij het CGVS ingediende foto's leveren overtuigend visueel bewijs dat de vaccinatie in kwestie op kinderen werd uitgevoerd. Tot slot legde de verzoeker aan zijn raadsman uit dat hij aan de protection officer had uitgelegd dat de vaccinatie werd gegeven aan kinderen tussen 1 en 5 jaar. Dit is ook belangrijk omdat, volgens de beschikbare informatie, poliovirus een ziekte is die vooral kinderen jonger dan 5 jaar treft .

De verzoeker verzoekt uw Raad rekening te houden met al deze elementen en de grief van de verwerende partij af te wijzen.

d. De kennis van de verzoeker over het poliovirus

Voordat we verder gaan, is er een belangrijk punt. De verzoeker heeft Afghanistan op 15-jarige leeftijd verlaten. Naar onze mening is het onbetwistbaar dat het CGVS zijn eisen met betrekking tot de kennis van de verzoeker over het beroep van zijn vader had moeten verlagen. De verzoeker was namelijk erg jong ten tijde van de gebeurtenissen.

Bovendien stelt het CGVS de verzoeker vragen over een virus. Om aan de eisen van verweerder te voldoen, had de verzoeker dus een perfecte en absolute beheersing van een wetenschappelijk gebied moeten hebben!

De vraag die we stellen is in hoeverre we van een persoon (en vooral van iemand die erg jong was ten tijde van de gebeurtenissen) een gedetailleerde en precieze kennis van een wetenschappelijk en medisch onderwerp kunnen eisen? De grief van het CGVS is compleet overdreven, om niet te zeggen absurd... Het CGVS bekritiseerde de verzoeker ook voor : "Voorts heeft u geen idee waarvoor de vaccinaties gebruikt worden. Zo antwoordt u dat een klein flesje in de mond van dieren gedaan werd (CGVS p. 10)". Als we de redenering van het CGVS goed begrijpen, lijkt het erop dat het van de verzoeker verwacht dat hij naast zijn vader aanwezig was tijdens zijn werk en zijn interacties met gezinnen om het gebruik van dit poliovirusvaccin in detail te begrijpen... Deze eis doet vragen rijzen over de mate waarin het CGVS van bepaalde asielzoekers kan eisen dat ze over precieze kennis over specifieke onderwerpen beschikken, zelfs als deze kennis verder gaat dan de algemeen aanvaarde kennis. Is het redelijk om een jongvolwassene (die bovendien slechts 15 jaar oud was ten tijde van de gebeurtenissen) te verwijten dat hij geen grondige kennis heeft van de exacte instructies voor het toedienen van een vaccin tegen een specifiek virus?

Het feit dat de verzoeker geen precieze kennis over dit onderwerp heeft, is niet voldoende om de oprechtheid van zijn angsten of de geloofwaardigheid ervan in twijfel te trekken.

Het is belangrijk om te onthouden dat de geloofwaardigheid van de aanvraag van de verzoeker voor internationale bescherming gebaseerd is op meer dan technische beheersing van de specifieke details van een vaccin.

De angsten die de verzoeker uit, moeten in hun algemene context worden beoordeeld, rekening houdend met persoonlijke ervaring en ander relevant bewijsmateriaal. De eis van precieze kennis over de werking van een specifiek vaccin zou onredelijk hoog kunnen zijn, vooral wanneer het gaat om een jongvolwassene die een trauma heeft meegemaakt en mogelijk geen toegang heeft gehad tot formeel onderwijs. Kortom, de vrees van de verzoeker mag niet in twijfel worden getrokken alleen omdat hij geen gedetailleerde kennis heeft over een specifiek vaccin. De geloofwaardigheid van de asielaanvraag moet holistisch beoordeeld worden, rekening houdend met alle relevante factoren en erkennend dat sommige technische kennis ontoegankelijk of irrelevant kan zijn voor sommige mensen in kwetsbare situaties.

Het CGVS gaat verder : “Gevraagd wat de symptomen zijn van polio, zegt u dat het een vloeibaar product is in een flesje (CGVS – p. 11)”.

Hier kunnen we duidelijk zien dat de verzoeker de inhoud van de vraag van de protection officer niet begreep. Tot onze grote verbazing verwaardigde de protection officer zich zelfs niet om zijn vraag te verduidelijken, aangezien de verzoeker de inhoud van zijn vraag niet begreep. In plaats daarvan stelde hij een heel andere vraag (blz. 11).

Wij betreuren het dat de protection officer zijn zorgplicht niet is nagekomen. Hij was in dit geval op geen enkele manier voorzichtig. Had hij zijn vraag niet moeten verduidelijken toen hij zag dat de verzoeker moeite had met antwoorden? Had hij niet de grootste voorzichtigheid moeten betrachten in de omgang met een persoon die niet naar school is geweest en die misschien bepaalde vragen niet zou kunnen goed begrepen? Deze grief is volledig irrelevant.

Met betrekking tot de verspreiding van het virus in kwestie legt het CGVS uit dat : “Ook over de verspreiding van polio geeft u geen juiste informatie. U zegt namelijk dat polio verspreid wordt door de oorlog, dat chemicaliën werden gebruikt in bommen, soms werd het in de lucht verspreid, zodat ze gehandicapt werden (CGVS p. 11). Informatie toont aan dat verspreiding gebeurt via voedsel of water besmet door stoelgang van een besmet persoon; direct contact met besmette personen of speeksel door hoesten of niezen. Zoals eerder aangehaald raken dieren niet geïnfecteerd”.

De interpretatie van de verweerder is te strikt en houdt geen rekening met alle beschikbare informatie over het poliovirus. De verzoeker legde aan zijn raadsman uit dat de verspreiding van het poliovirus zich eerder voordoet op vuile en besmette plaatsen, vooral in landen in oorlog waar de toegang tot gezondheidszorg uiterst beperkt of onbestaand is. De schade veroorzaakt door gewapende conflicten en bombardementen maakt deze plaatsen nog onhygiënischer, wat de verspreiding van poliovirus vergemakkelijkt.

De verweerder ontkent duidelijk het verband tussen de verspreiding van het poliovirus en de conflictsituatie in Afghanistan.

In conflictgebieden is de gezondheidsinfrastructuur vaak vernietigd of ernstig beschadigd, waardoor het moeilijk is om toegang te krijgen tot basisgezondheidszorg, waaronder de vaccins en behandelingen die nodig zijn om polio te voorkomen en te bestrijden. Medische installaties, ziekenhuizen en klinieken zijn vaak onbruikbaar, waardoor infectieziekten zoals polio minder goed gediagnosticeerd, behandeld en bestreden kunnen worden. Daarnaast kan oorlog leiden tot massale verplaatsing van bevolkingsgroepen, de concentratie van mensen in overvolle gebieden en precare leefomstandigheden, waardoor een omgeving ontstaat die bevorderlijk is voor de verspreiding van ziekten. De mensen die ontheemd zijn, leven vaak in vluchtelingenkampen of overvolle onderkomens, waar sanitaire basisvoorzieningen vaak ontbreken of onvoldoende zijn. De infrastructuur voor drinkwatervoorziening en sanitaire voorzieningen is vaak vernietigd of gecontamineerd, waardoor het risico op de verspreiding van poliovirus door de consumptie van besmet water toeneemt.

In deze contexten worden preventieve maatregelen zoals vaccinatie bemoeilijkt door logistieke problemen en gefragmenteerde gezondheidssystemen. Vaccinatieteams hebben moeite om bij de getroffen bevolking te komen vanwege bewegingsbeperkingen, gevaarlijke gebieden en algemene instabiliteit.

Het is belangrijk om te benadrukken dat het poliovirus zich overal ter wereld kan verspreiden als de juiste omstandigheden voor overdracht aanwezig zijn. Landen in oorlog en conflictsituaties zijn echter bijzonder kwetsbaar vanwege de hierboven genoemde factoren. Kortom, oorlog en gewapende conflicten kunnen de verspreiding van het poliovirus verergeren door plaatsen vuiler te maken, gezondheidssystemen te verstoren en omstandigheden te creëren die bevorderlijk zijn voor de transmissie van de ziekte. Het in twijfel trekken van de geloofwaardigheid van de verzoeker op dit punt is volledig abusief, aangezien we zojuist hebben aangetoond dat oorlog en de verspreiding van polio nauw met elkaar verbonden zijn.

Didier Chaudet, een analist die gespecialiseerd is in Zuidwest-Azië en de geopolitiek van Eurazië, legt uit dat : “Une maladie extrêmement virulente La lutte contre les virus du type du poliovirus se doit d’être mondiale; une zone infestée représente un danger de rechute globale. Des efforts considérables ont été engagés dans le cas de la polio.

Il y a quelques années encore, des milliers d'enfants se retrouvaient marqué à vie par une paralysie causée par ce virus. On ne compte plus qu'une cinquantaine de cas en 2012, mais des foyers existent encore. Il s'agit de l'Afghanistan, du Pakistan, et du Nigéria. Trois pays qui se retrouvent enlisés dans une telle situation par des troubles politiques particulièrement graves, récents ou toujours présents. Trois pays qui menacent clairement leur voisinage autant que leur propre population infantile. Ainsi, au moins 12 pays africains qui étaient parvenus à éradiquer la polio l'ont vue réapparaître suite à la situation du Nigéria. Quant à l'Afghanistan et au Pakistan, la cause de prolifération de la maladie est évidemment à chercher dans les affrontements perpétuels de la lutte contre le terrorisme, dont les deux pays sont le front. La lutte contre le terrorisme à l'origine de la prolifération du poliovirus La source du problème pakistanais se trouve avant tout dans les zones pachounes situées à la frontière du pays. En effet, cette région est secouée par une guerre civile en partie liée à la lutte en Afghanistan. Ce foyer de polio entraîne régulièrement, via des mouvements de population vers Karachi, une propagation de la maladie qui pourrait avoir des conséquences internationales graves et la faire réapparaître là où elle a disparu”7.

We kunnen nog steeds lezen:

“Poliomyelitis is a highly infectious disease caused by poliovirus, which becomes difficult to manage/eradicate in politically unstable areas. The objectives of this study were to determine the movement and management of such polio outbreaks in endemic countries and countries with reoccurring cases of polio and to determine the effect of political instability on polio eradication”.Maar ook :

“As the world advances toward the eradication of polio, outbreaks of wild poliovirus (WPV) in polio-free regions pose a substantial risk to the timeline for global eradication. Countries and regions experiencing active conflict, chronic insecurity, and largescale displacement of persons are particularly vulnerable to outbreaks because of the disruption of health care and immunization services (1). A polio outbreak occurred in the Middle East, beginning in Syria in 2013 with subsequent spread to Iraq (2). The outbreak occurred 2 years after the onset of the Syrian civil war, resulted in 38 cases, and was the first time WPV was detected in Syria in approximately a decade (3,4)”9.

Het Instituut Pasteur legt uit dat : “Des campagnes de vaccination d’une ampleur sans précédent sont organisées ces derniers temps afin de stopper définitivement la circulation du virus. Cependant, suite à la disparition de la maladie, certains pays négligent de maintenir la couverture vaccinale à un niveau suffisant ; on assiste alors parfois à un retour de la poliomyélite due à des virus sauvages importés des deux pays où ils restent endémiques. De plus, l’instabilité politique de certaines régions, les conflits, les déplacements de populations et les carences de certains États compliquent la mise en place de campagnes de vaccination systématique et d’un système de surveillance performant. Enfin, le rejet de la vaccination pour des motifs religieux ou basé sur des rumeurs infondées conduit à des taux de vaccination extrêmement bas dans certaines régions du monde”.

Als polio zich van mens tot mens verspreidt en vooral landen als Afghanistan en Pakistan treft, dan is dat juist vanwege de conflictsituatie in die landen. De verwerende partij heeft de verklaringen van de verzoeker te strikt geïnterpreteerd en alleen de voor de verzoeker meest ongunstige interpretatie aanvaard.

e. De “inconsistenties” in de verklaringen van de verzoeker

De verwerende partij verwijst naar inconsistenties in de verklaringen van de verzoeker bij de DVZ en het CGVS : “Ten slotte zijn uw opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS niet coherent te noemen, waardoor de bedrieglijkheid van uw verklaringen bevestigd worden. Zo rept u met geen woord over de job van uw vader als vaccineur tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of bij de Dienst Voogdij tijdens de registratie van uw verzoek. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben omwille van het werk van uw vader, kan van u verwacht worden dat u over het werk van uw vader verteld zou hebben in uw eerdere persoonlijke onderhoud”.

Hoewel de verzoeker niet spontaan heeft verklaard dat zijn vader voor de regering werkte aan een vaccinatiecampagne tegen polio, moeten de volgende punt in aanmerking wordt genomen. De aandacht van uw Raad moet worden gevestigd op de voorwaarden waaronder verhoren bij de DVZ plaatsvinden.

De omstandigheden waaronder de verhoren plaatsvinden zijn vaak moeilijk en onzorgvuldig (lawaaierig, soms meerdere mensen in hetzelfde bureau, soms geen gelegenheid om verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Sommigen zien de noodzaak niet in om van hen te eisen dat ze hun verklaringen herlezen, dat ze aandachtig zijn voor wat er in de vragenlijst staat en dat ze alle relevante aspecten van hun sollicitatie beknopt weergeven. Soms worden ze zelfs gedwongen om te ondertekenen zonder dat ze de vragenlijst nog eens kunnen lezen of zonder dat de tolk ze nog eens voorleest.

In dit verband melden veel asielzoekers fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst pas later, met name tijdens hun verhoor bij het CGVS. Bovendien worden ze tijdens hun verhoor bij de DVZ niet ondersteund door een advocaat, waardoor het onmogelijk is om na te gaan hoe het verhoor is verlopen.

In dit geval vroeg de DVZ de verzoeker om een korte toelichting op de feiten die hem ertoe hadden aangezet zijn land te verlaten: Gezien het profiel van de verzoeker heeft hij enkel de meest recente gebeurtenissen opgesomd die hem er echt toe hebben aangezet om zijn land te ontvluchten, namelijk de intimidatie die hij gedurende meerdere dagen van de Taliban had ondergaan en de vechtpartij die tot de dood van zijn moeder en de verdwijning van zijn vader had geleid.

De verzoeker legde aan zijn raadsman uit: "Er werden me geen specifieke vragen gesteld bij de DVZ. Ik wist niet dat ik mijn hele verhaal moest uitleggen. Toen de protection officer het mij vroeg, heb ik alles uitgelegd zonder iets te verbergen. Ik was echt moe en gestrest. Ik had geen advocaat en ik wist niet precies wat de man van me wilde. Hij vroeg me de feiten te geven die me ertoe hadden aangezet het land te verlaten, dus legde ik de laatste gebeurtenissen uit. Er werd me gezegd dat ik de kans zou krijgen om mezelf vollediger uit te leggen bij het CGVS en dat ik hier niet te veel informatie moest geven".

Wij verzoeken uw Raad rekening te houden met de jonge leeftijd van de verzoeker en de moeilijkheden die hij ondervond zowel in Afghanistan als tijdens zijn reis naar België, die ongeveer 2 jaar duurde.

Hij is niet te kwader trouw, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, en hij heeft niet de intentie om de Belgische autoriteiten te misleiden. Wat het aantal Taliban in het huis van de verzoeker betreft, legt het CGVS uit dat : "en eerste bent u tegenstrijdig over het aantal talibanleden die naar uw thuis kwamen. Zo zei u bij de DVZ dat er dertig à veertig talibanleden langskwamen, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt van vijftientig à dertig talibanleden (vragenlijst DVZ p. 2, CGVS p. 12)".

Het is belangrijk om na te denken over de psychologische en emotionele impact die dergelijke omstandigheden kunnen hebben op het geheugen en de specifieke details van de beleefde gebeurtenissen. Momenten van extreme stress kunnen leiden tot kleine variaties of inconsistenties in de verhalen van mensen. Dit mag echter niet voldoende zijn om het algemene verhaal van de verzoeker in twijfel te trekken.

Met betrekking tot lichte inconsistenties moet worden opgemerkt dat :

"Le manque de cohésion doit être suffisamment grave et concerner des faits pertinents ou essentiels au regard de l'éligibilité à la protection internationale. De manière générale, un manque de cohésion mineur ne doit pas être considéré comme un élément fragilisant la crédibilité du fait présenté ; il suffit que les faits essentiels de la demande soient en cohésion dans leur ensemble".

De verzoekende partij stelt dat er in casu inderdaad sprake is van een gering gebrek aan samenhang. Zij verzoekt Uw Raad zijn beoordeling niet te laten afhangen van dit element, dat veeleer een kwestie van vergissing is dan van opzet om de autoriteiten te misleiden.

f. Gedwongen rekrutering door de Taliban

Ten eerste baseert het CGVS zich op enkele rapporten om te zeggen dat de verzoeker geen doelwit zou zijn van de Taliban omdat hij niet voldoet aan het profiel dat de Taliban zoeken. Het is echter een gedeeltelijke en onvolledige analyse van de beschikbare informatie, aangezien in het "Country Guidance : Afghanistan" van april 2022 duidelijk staat dat de beschikbare informatie over rekrutering niet is geüpdatet. We kunnen inderdaad lezen :

« Due to lack of recent information on the topic, the analysis concerning this profile has not been updated in the current version of the country guidance. When examining the international protection needs of applicants claiming to fear forced recruitment, please consider the most up-to-date country of origin information available »

De in het genoemde verslag beschikbare informatie over gedwongen rekrutering is namelijk informatie uit 2020 en is niet geactualiseerd. Het CGVS is dus tekortgeschoten in zijn zorgplicht door zich niet te baseren op actuele informatie.

De CGVS stelt ook : "Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig".

In het rapport "Afghanistan Recruitment by armed groups" van september 2016, waarop het CGVS zich baseert, staat niettemin dat rapport :

"However, Hakimi also says that Afghanistan has gone through fundamental social transformation throughout its warring history. He explains that tribal mobilisation mechanisms, depending on tribal loyalty and authority of tribal elders, dates back to the theories of ibn Khaldun (14th century) and are no longer valid as a single cause to explain recruitment mechanisms today. The political economy of the protracted conflict, the rise of local commanders and political strongmen, the growing importance of the drug trade, and the importance of transnational relations are just some of the factors that have contributed to socio-economic and political developments in Afghanistan in the past 40 years. According to Hakimi, one can no longer assume that tribal elders today still control the young men in their communities.

According to Hakimi, it is necessary to analyse the context in particular cases to understand what drives recruitment. At stake can be economic and political reasons, group dynamics, but also individual decisions, either of leaders or commanders, or decisions by individual recruits¹³.

Daarom kan het CGVS zijn besluit niet uitsluitend rechtvaardigen op basis van de mechanismen voor de mobilisatie van stammen. Uit het rapport blijkt immers dat deze mechanismen niet langer de enige oorzaak zijn om de rekruteringsmechanismen te verklaren.

Al deze elementen tonen aan dat de Taliban niet noodzakelijkerwijs een consequente logica volgen en dat het helemaal niet verwonderlijk is dat zij volgens de verklaringen van verzoeker tot een dergelijke gedwongen rekrutering zijn overgegaan. Het verslag "Country Guidance : Afghanistan" legt uit dat :

"Not all individuals would face the level of risk required to establish a well-founded fear of persecution. Risk-impacting circumstances could include:

- age (belonging to the age group of young adults)
- military background
- area of origin and the presence/influence of armed groups
- increased intensity of the conflict
- position of the clan in the conflict
- poor socio-economic situation of the family
- etc.¹⁴"

Met andere woorden, het CGVS had bij zijn beoordeling van het profiel van de verzoeker rekening moeten houden met zijn leeftijd (jonge man). Maar ook de intensiteit van het conflict (in dit geval kunnen we ervan uitgaan dat de Taliban zich voorbereidden om de controle over het land over te nemen) ; de aanwezigheid/invloed van de Taliban in de provincie van de verzoeker (sterke invloed en aanwezigheid van de Taliban in de provincie Nangahar). In het rapport "Afghanistan Targeting of Individuals" staat duidelijk dat :

"During spring and summer of 2021, when the US and its allied forces started withdrawing from Afghanistan, the Taliban reportedly recruited between 5 000 and 10 000 new fighters, a number approximately '10 times higher than the normal influx of Taliban recruits to Afghanistan during other regular fighting seasons'¹⁵.

Alvorens toe te voegen dat :

"According to the UN Analytical Support and Sanctions Monitoring Team, reporting on 26 May 2022, the Taliban government planned to have a total number of between 300 000 and 350 000 personnel for both the Taliban ministries of defence and interior, with 100 000 to 150 000 under the command of the Taliban Minister of Defence. The mentioned source further added that around 7 000 Taliban recruits had completed their training"¹⁶.

In een dergelijke context is het zeer aannemelijk dat de Taliban een massale rekrutering hebben uitgevoerd om hun leger te versterken voordat zij de controle over het land overnamen. Maar meer nog dan de wens om verzoekers vader en de verzoeker zelf te rekruteren (hoewel een dergelijke hypothese volkomen geloofwaardig is), wilden de Taliban vooral de familie van de verzoeker ellende bezorgen.

Dat is de reden waarom de Taliban verschillende dagenlang de familie van de verzoeker om eten hebben gevraagd, hen hebben vernederd, beledigd, geprobeerd hebben hen bang te maken, onder druk hebben gezet. Hun doel was om het leven van de familie van de verzoeker moeilijk te maken.

g. Onvoldoende verklaringen

"U bent voorts niet in staat duidelijk te omschrijven wie de talibanleden waren die langskwamen. U kende hen namelijk niet persoonlijk (CGVS p. 13). U kan dan wel drie leiders benoemen die langskwamen, M, K.S. en K. H., maar u bent niet in staat te verklaren waarom drie verschillende talibanleiders naar uw huis kwamen met dertigtal talibanleden (CGVS p. 13). U zegt immers: "omdat ze geselecteerd werden voor deze regio, als ze ergens naar toe gingen, dan gingen de drie naar daar, konden ze alle drie een beslissing nemen" (CGVS p. 13). Vervolgens geeft u een zeer beknopte en algemene omschrijving van de talibanleden: zwart haar, zwarte tulbanden en enkel hun ogen en neus waren zichtbaar (CGVS p. 13). Het is haast onwaarschijnlijk dat zo'n grote groep talibanleden voor zo'n lange periode bij uw thuis langskwamen. Bovendien is het opmerkelijk dat u zo weinig kennis heeft over deze talibanleden. Aangezien ze met zoveel waren en zo vaak langskwamen, kan van u verwacht worden dat u uitgebreid en doorleefd kan vertellen over hun persoon en aanwezigheid. U bent hier niet in geslaagd, waardoor uw ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban verder ondermijnd wordt. Het is ook merkwaardig dat indien de taliban zo vaak langskwamen bij u thuis en waarschuwingen gaven, ze u nooit gedwongen meegenomen of aangevallen hebben. Als reden hiervoor geeft u aan dat jullie onder druk waren iedere maand, ze de hele maand kwamen, jullie een hard leven gaven, u zich verschool en dat de reden is waarom ze uw moeder gedood hebben en u uw vader verloren heeft (CGVS p. 15)".

De grief van de verweerder is niet relevant en niet adequaat. De verzoeker heeft aan zijn raadsman uitgelegd dat hij de grief van het CGVS niet heeft begrepen. Volgens hem had hij zo goed mogelijk meegewerkt en was hij verbaasd dat zijn antwoorden niet voldoende waren geweest (NPO – blz. 13) :

Wij zijn van mening dat de verzoeker de vragen van de protection officer naar beste vermogen heeft beantwoord. Wij betreuren het dat de protection officer, na te hebben opgemerkt dat de verzoeker moeite had met het beantwoorden van de vragen, op geen enkel moment heeft aangedrongen op het belang van het verstrekken van meer details en informatie. De protection officer is tekortgeschoten in zijn plicht tot zorgvuldigheid, voorzichtigheid en samenwerking, aangezien uit de notities niet blijkt dat de protection officer heeft geprobeerd de verzoeker te begeleiden.

We betreuren ook dat de protection officer geen moeite heeft gedaan om zijn vragen te herformuleren in het licht van de moeite die de verzoeker had om de gestelde vragen te begrijpen. Inderdaad (NPO – blz. 13) :

Het is verbazingwekkend dat het CGVS de verzoeker een gebrek aan informatie en details verwijt, terwijl het niet de moeite neemt om zijn vragen met de verzoeker te verduidelijken. Er zij ook op gewezen dat de verzoeker tijdens deze bijzonder moeilijke periode voor hem en zijn familie niet rechtstreeks door de Taliban werd geconfronteerd, aangezien zijn moeder niet wilde dat haar kinderen naar buiten gingen uit angst door de Taliban in elkaar te worden geslagen (NPO – blz. 12-14) :

Er zij ook op gewezen dat de verzoeker aan de protection officer heeft uitgelegd dat de Taliban hun gezichten hadden bedekt (NPO – blz. 13) :

Hij kon echter wel de namen noemen van de Talibanleiders in zijn district en waar ze hun basis hadden (NPO – blz. 13) :

Bovendien moet worden gewezen op een essentieel element in de verklaringen van de verzoeker dat door het CGVS volledig werd genegeerd: de verzoeker was slechts één week aanwezig in de gezinswoning toen de Taliban besloten het leven van zijn familie moeilijk te maken. Daarna vertrok hij naar Sorkhrud (NPO – blz. 14) :

Hoe is het mogelijk om een jongen die 15 (!) was ten tijde van de gebeurtenissen te vragen om een gedetailleerd verslag te geven van het uiterlijk, de handelingen, het gedrag, enz. van de Taliban, terwijl de verzoeker slechts korte tijd aanwezig was?

h. Over het gevecht

De grief van het CGVS was duidelijk te kwader trouw ingediend. De verweerder vroeg gedetailleerde informatie over het verloop van een confrontatie tussen de lokale politie en de Taliban.... hoewel de verzoeker niet aanwezig was op de plaats van het gevecht... Inderdaad :

We willen ook graag de aandacht van uw raad op één punt vestigen. Volgens de redenering van het CGVS is het verrassend dat de verzoeker niet over meer informatie beschikte over het verloop van het conflict tussen de lokale politie en de Taliban. Ten eerste, zoals we al hebben vermeld, was de verzoeker niet aanwezig tijdens de gevechten. Daarnaast is het belangrijk om te onthouden dat de moeder van de verzoeker stierf tijdens de gevechten, en dat zijn vader tot op de dag van vandaag vermist is.

We stellen onszelf dus de vraag: zou het in een dergelijke context logischer en geloofwaardiger zijn geweest als de verzoeker informatie had ingewonnen over het aantal aanwezige Taliban, over het aantal doden van zowel de lokale politie als de Taliban, over de "essentiële" vraag of de Taliban links of rechts zaten? Maar wat nog verbazingwekkender is, is dat de verzoeker geen stappen heeft ondernomen om de Taliban te vragen naar de omstandigheden waarin zij zijn vader hebben ontvoerd... Dit zou het CGVS ongetwijfeld van de feiten hebben overtuigd... Het is absoluut schandalig dat het CGVS het lijden van de verzoeker minimaliseert terwijl hij tegelijkertijd zijn moeder en vader heeft verloren... Laten we niet vergeten dat hij nog maar 15 jaar oud was... :

“Vervolgens weet u ook niet of er doden of gewonden vielen tijdens het gevecht. U weet namelijk niet van de kant van de taliban of de lokale politie wie er gedood was of gewond, enkel dat uw moeder gedood is en uw vader vermist is (CGVS p. 15)”. “Gevraagd naar meer informatie over het gevecht, antwoordt u slechts ontkennend en ontwijkend dat het een moeilijke situatie was gezien u uw ouders verloren had (CGVS p. 15)”.

Het is waar dat deze informatie niet van groot belang had moeten zijn voor de verzoeker... Dit is des te schandaliger omdat de verzoeker zijn leed onder woorden zal brengen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, een leed dat niet zal worden gehoord door de protection officer... (NPO – p.

De verzoeker legt drie keer achter elkaar uit dat zijn lijden groot was, dat het enige wat hij wist was dat zijn ouders er nooit meer zouden zijn...

i. Het voordeel van de twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt ;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen :

« Sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs tenus pour certains » (RvV, arrest 22.144, 28 januari 2009 en RvV, arrest 16.891, 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoekende partij, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoekende partij te rechtvaardigen. Inderdaad :

« Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute »

(Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees).

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming :

« Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains » (RvV, arrest 891, 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partijen (RvV, arrest 28.972, 23 juni 2009 ; RvV, n° 18.937, 20 november 2008 ; RvV, n° 27.489, 19 mei 2009). Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag.

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus. j. Met betrekking tot de verwestering van de verzoeker

Er zijn belangrijke punten te maken over de verwestering van de verzoeker. Hoewel dit punt niet door het CGVS naar voren werd gebracht, zijn wij van mening dat het een essentieel punt is in deze zaak.

Zoals de verzoeker al aan het CGVS vermeldde, gaat hij naar school waar hij Frans probeert te leren en zichzelf een kans geeft om het onderwijs te krijgen dat hij in Afghanistan niet kon krijgen (hij was analfabeet). Sinds zijn aankomst in België heeft de verzoeker leren lezen en schrijven en spreekt hij al met enige moeite Frans.

Er moet ook opgemerkt worden dat zijn schoolresultaten excellent zijn (stuk 3), dat hij zeer ijverig is en nooit gemist heeft op school.

De verzoeker heeft uw Raad ook foto's voorgelegd die door zijn school zijn gemaakt tijdens hun activiteiten, foto's die zijn gepubliceerd op de Facebookpagina van Athénée Royal La Roche-en-Ardenne (stuk 4) en waarop we de verzoeker duidelijk zien verschijnen. Ten tweede deed de verzoeker vrijwilligerswerk voor een lokale non-profitorganisatie, "Les Compagnons Bâisseurs", waarbij hij deelnam aan 4 dagen introductie cursussen permacultuur, een "milieuweek" en het festival van de Compagnons Bâisseurs (stuk 5). De maatschappelijk werkster van de verzoeker heeft zijn voorbeeldgedrag in het opvangcentrum ook uitgelegd aan zijn raadsman. Ze legde ook uit dat hij regelmatig hulpverlenende aan de bewoners van het centrum.

De verzoeker werkt ook in het centrum, waar hij de toiletten en ramen schoonmaakt. De verzoeker is een jongen die zeer gewaardeerd wordt in het centrum en die veel moeite doet om te integreren in België. De verzoeker is een leergierige en respectvolle jongeman die helpt wanneer hij kan en deelneemt aan

verschillende activiteiten zodra hij daarvan op de hoogte wordt gebracht. Deze wens om te integreren in de Belgische samenleving, die niet kan worden betwist op basis van het verstrekte bewijsmateriaal, moet in aanmerking worden genomen. Het kan niet worden betwist dat de verzoeker perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat hij onze waarden en levenswijze aanhangt. Deze elementen kunnen alleen maar getuigen van de wens en motivatie van de verzoeker om in België te leven.

In dit verband heeft Uw Raad in arrest nr. 278.653 van 12 oktober 2022, betreffende de kwestie van de verwestering, belang gehecht aan verschillende elementen :

- Het feit dat verzoeker enkele jaren geleden en op jonge leeftijd in België is aangekomen;
- Het feit dat hij al meerdere jaren in België geïntegreerd is;
- Het feit dat hij uit de provincie Nangarhar komt (waar verschillende gewapende groepen aanwezig zijn);
- Het risico dat hij door zijn "verwestering" of althans de manier waarop hij door de Taliban (als "verwesterd") zal worden gezien, onder de aandacht van de Taliban komt, alsook het feit dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de verzoeker niet meer zo vertrouwd is met de geldende lokale normen en gebruiken. Bovendien kan niet van hem worden verwacht dat hij de waarden die hem nu eigen zijn, verbergt.

In het onderhavige geval heeft de verzoeker zich, zoals hierboven vermeld, perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij blijft naar school gaan, hij is een harde werker, hij heeft zeer goede resultaten, hij spreekt een beetje Frans, hij is regelmatig, zijn leerkrachten zijn zeer tevreden over hem (in dit opzicht zullen verklaringen van zijn leerkrachten u zo snel mogelijk worden toegestuurd), hij wordt zeer geapprecieerd binnen zijn centrum omdat hij veel mensen helpt, hij doet vrijwilligerswerk, hij werkt om in zijn levensonderhoud te voorzien en hij is jong.

2. TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS OP BASIS VAN DE VEILIGHEIDSSITUATIE

Met oog op de subsidiaire beschermingsstatus, indien Uw Raad toch zou oordelen dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het Verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van de verzoeker – quod non – moet hij subsidiaire bescherming krijgen wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c), van de vreemdelingenwet. Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan « om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade » en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt als volgt gelezen :

« § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict».

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

a. De veiligheidssituatie in Afghanistan

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het Verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet. Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in

aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan « om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade » en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt als volgt gelezen :

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet.

Bovendien, behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

Over de situatie in Afghanistan heeft de VN-Veiligheidsraad in september 2019 :

“En Afghanistan, les pourparlers de paix n’ont pas fait ralentir le nombre de victimes civiles (ONU).

“L’Afghanistan reste parmi les endroits les plus meurtriers au monde pour un civil”, a affirmé la MANUA lors de la présentation de son dernier rapport trimestriel. Le rapport fait état de 5.939 victimes civiles dans le pays (2.117 tués et 3.822 blessés) entre le 1er janvier et le 30 septembre 2020. Bien que le chiffre global des victimes civiles pour les neuf premiers mois de 2020 ait chuté d’environ 30% par rapport à la même période en 2019 et qu’il soit le plus bas pour cette même période depuis 2012, les niveaux élevés de violence se poursuivent et les torts causés aux populations restent démesurés et choquants, déplore la mission onusienne.

La MANUA note avec préoccupation que, du 12 septembre - début des négociations de paix en Afghanistan entre le gouvernement et les Taliban à Doha (Qatar) - au 30 septembre, il n’y a pas eu de réduction du nombre documenté de victimes civiles causées par les parties impliquées dans les pourparlers par rapport aux semaines précédentes¹⁷. In zijn rapport *The Rule of Taliban : A Year of Violence, Impunity and False Promises (2022)* van Amnesty International staat :

“One year on, a litany of human rights abuses and violations under international law against the civilian population have been committed by the Taliban with absolute impunity and zero accountability. There have been several reports of extrajudicial killings and enforced disappearances since the Taliban takeover. These have continued to be reported at an alarming pace, despite the general amnesty announcement and various statements from Taliban officials that such activity was not condoned by the Taliban leadership. Former members of the security forces have been the most heavily targeted, but dozens of judges, prosecutors, media workers, civil society activists and human rights defenders have also been killed apparently in connection with their work under the previous government.

In more recent months as armed resistance to the Taliban has escalated, a new pattern has emerged of abuses against people or their family members suspected of involvement in resistance activities”.

Het rapport sluit krachtig af met de woorden :

“The Taliban has incontrovertibly failed to follow through on its promises to pursue a more inclusive, tolerant form of governance that respects the rights of Afghan population. Afghans who chose to stay after the Taliban takeover and gave the group an opportunity to follow through on their rhetoric have been sorely disappointed. The Taliban has dismantled the rights and protections granted to Afghans by the 2004 Constitution and instead rules by decree and by force; arbitrary detentions, enforced disappearances, extrajudicial executions, and collective punishments of minority communities are reported daily, while the de-facto authorities are overseeing a brutal crackdown on freedom of expression and freedom of association. Revenge killings, summary executions of alleged resistance fighters and other abuses reportedly committed since the Taliban takeover could amount to war crimes.

A Loya Jirga, or traditional grand assembly, held in late June 2022 served only to highlight the fact that most Afghans have had their civil and political rights curtailed. The assembly consisted entirely of men, the majority of whom were religious scholars and community elders. The electoral system has been dismantled, as have other government bodies such as the AIHRC and Ministry for Women Affairs.

Taliban claims that the legal system is now based on Shariah, overlooking the fact that Shariah is not codified and is open to widely varying interpretations. In practice, the old legal framework has been

replaced with a vacuum, in which local Taliban leaders choose their own version of Islamic law and apply it in an ad hoc manner with no due process or consistency. Moreover, some Taliban decrees appear to be in direct contravention of consensus in the mainstream Muslim establishment. One key example is that women's education and employment are not only considered acceptable within Islam but are actively encouraged.

While all Afghans are living through a human rights and humanitarian disaster, the situation for women and girls is catastrophic. As the UN Special Rapporteur on the Situation of Human Rights in Afghanistan stated on 1 July 2022, Taliban repression is "unparalleled globally in its misogyny".

Daar loopt de verzoeker het gevaar voor zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het begrip van "willekeurig geweld" in de context van de subsidiaire bescherming zijn al veel besproken (onder tussen de vraag of deze begrippen geïnterpreteerd moeten worden door verwijzing naar instrumenten van het internationaal humanitair recht).

Laten we in dit verband onmiddellijk het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 (zaak ELGAFAGI) noemen.

Opgemerkt wordt dat het Hof in dit arrest niet heeft stilgestaan bij de definitie van gewapend conflict, maar het belang heeft benadrukt van het in aanmerking nemen van het risico van ernstige schade waarmee de eiser wordt geconfronteerd bij het bepalen of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend (besluit gepubliceerd op de website van het Hof van Justitie) :

"Bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (§43)".

De vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire beschermingsstatus hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict¹⁸.

Het CGVS moet dus nagaan of de terugkeer van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten. In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Het oordeel van verweerster dat het aan verzoekster staat om aan te tonen hoe "deze elementen persoonlijke omstandigheden kunnen vormen" is niet in overeenstemming met de relevante Europese rechtspraak, en meer bepaald met de definitie van persoonlijke omstandigheden zoals vastgesteld door het Hof van Justitie (C.J.U.E., arrêt El Gafaji, 17 février 2009, C-465/07, EU:C:2009:94, §43 ; C.J.U.E., arrêt Diakité, 18 juillet 2013, C-285/12, EU:C:2013:487, §30) : "Eu égard à l'ensemble des considérations qui précèdent, il y a lieu de répondre aux questions posées que l'article 15, sous c), de la directive, lu en combinaison avec l'article 2, sous e), de la même directive, doit être interprété en ce sens que :

- L'existence de menaces graves et individuelles contre la vie ou la personne du demandeur de la protection subsidiaire n'est pas subordonnée à la condition que ce dernier rapporte la preuve qu'il est visé spécifiquement en raison d'éléments propres à sa situation personnelle".

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Overwegende dat de CGVS bovendien het willekeurig geweld onterecht herleid tot geweld gerelateerd aan situaties van "open combat".

Dat het geweld waarvan de bevolking het slachtoffer wordt en waarvan verzoeker riskeert het slachtoffer te worden, echter eveneens veel insidieuzer en genieperiger van aard kan zijn. Dat immers vastgesteld moet worden dat de Taliban de macht uitoefenen op totaal willekeurige manier. Dat er geen rule of law is. Dat schijn- en schertsprocessen georganiseerd worden en dit in het beste geval, waar principes zoals recht van verdediging met de voeten getreden worden. Dat de CGVS daar absoluut geen aandacht voor heeft. Dat indien verzoekers beschuldigd zouden worden van verwestering, louter omwille van hun verblijf in het Westen, zij in geen geval zullen kunnen beroep doen op een eerlijk proces, dat de straffen die zij riskeren, indien zij schuldig bevonden zouden worden, de dood, minstens lijfstraffen zullen zijn. Dat deze willekeur, in hoofde van de machtshebbers, een andere vorm van geweld met zich meebrengt, deze van geweld tegen de individuele vrijheid van het individu. Dat de psychologische druk waaronder de Afghanen dienen te leven verschrikkelijk is.

Dat hij immers niet weet, noch kunnen weten, welke regels hij riskeert te overschrijden. Dat in die omstandigheden er wel degelijk aanleiding is verzoeker minstens subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker meent dat op basis van zijn profiel en de algemene situatie er aanleiding is hem bescherming te verlenen in de vorm van asiel, minstens subsidiaire bescherming.

Dat minstens dient vastgesteld te worden de afweging van de subsidiaire bescherming ook niet terecht gemaakt wordt en dat er dan ook aanleiding is minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Dat verzoeker er bij blijft dat de informatie waarover beschikt wordt niet voldoende en niet gegarandeerd kan worden. Dat dit ook blijkt uit de Nansen-nota 3/22 mbt Afghanistan. De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen. Dat uiterst ondergeschikt vastgesteld moet worden dat het onderzoek van de CGVS niet afdoende is.

Dat er immers onvoldoende rekening werd gehouden met alarmerende informatie uit verschillende bronnen en dit op verschillende vlakken. Dat dit onder meer blijkt uit :

“EUAA, Mobility Trends Report: Afghan Nationals in Pakistan, Iran, Turkey and Central Asia, 28 September 2022 :

"The number of casualties as a result of conflict and violence has reduced significantly since the August 2021 takeover put an end to the protracted fighting between Taliban and forces of the Government of the Islamic Republic of Afghanistan. However, the number of incidents targeting civilians has increased in 2022. April 2022 saw a 7-month high in civilian casualties following a number of high-casualty attacks on civilian targets using improvised explosive devices."

"The Taliban have stationed significant numbers of fighters in regions where fighting [with anti-Taliban forces] has been concentrated and have engaged in mass arrests. Some incidents of torture, cruel and degrading treatment, as well as extra-judicial killings in response to anti-Taliban activities have been reported." "Other security developments in recent months include airstrikes in eastern Afghanistan on 16 April attributed to Pakistan's military, in which at least 47 people were killed, and a drone strike on 31 July in Kabul by the US military in which al-Qaeda leader Ayman al-Zawahiri was killed."

"Between 15 August 2021 and 15 June 2022, UNAMA have recorded dozens of instances of arbitrary arrests, torture and extrajudicial killings of former Afghan National Security and Defence Forces and former government officials, as well as individuals who are accused of being affiliated with armed groups. Individuals do not need to have held official or senior positions in these organisations to be in danger of reprisals."

[...] Gandhara, At Least Seven Killed, 41 Wounded In Kabul Mosque Blast, 23 September 2022 "In a tweet, the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) called the Kabul bombing a "bitter reminder of ongoing insecurity and terrorist activity in Afghanistan." Al Jazeera, Bomb goes off as worshippers exit Kabul Mosque, kills at least 7, 23 September 2022 "Several people were killed and dozens more wounded when a car bomb went off at a mosque in Afghanistan's capital, Kabul, as worshippers streamed out of afternoon prayers.

A column of black smoke rose into the sky on Friday and gunshots rang out several minutes after the explosion in Wazir Akbar Khan, an area formerly home to the city's "Green Zone," the location of many foreign embassies and NATO but now controlled by the ruling Taliban."

[...] "The Associated Press news agency quoted a Taliban official as saying that at least seven people were killed and 41 wounded. Afghan media reports put the death toll at nine."

"The explosion on Friday was the latest in a deadly series of bombings at mosques during Friday prayers in recent months." zie ASYLOS: COI Repository: 21/09/2021- 28/09/2022, 06/10/2022, p. 32 e.v. beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=64c5e8c5-605e-4174-a614-4a68b1494a20>".

Dat het niet opgaat dat de CGVS deze meest actuele landeninformatie niet mee in overweging neemt bij het opmaken van de bestreden beslissing. Ook betreffende de humanitaire situatie in Afghanistan wenst verzoeker aan te tonen dat terugkeren naar deze penibele socio-economische situatie, die is verslechterd sinds de machtsovername door de Taliban, zal wel degelijk leiden tot een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Meer dan anderhalf jaar na de machtsovername door de Taliban, blijft de humanitaire crisis in Afghanistan welig tieren.

De grootste risicoprofielen in deze humanitaire crisis zijn volgens het HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN 2022 voornamelijk vluchtelingen die terugkeren naar Afghanistan (zie HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN, HUMANITARIAN PROGRAMME CYCLE 2022 ISSUED JANUARY 2022, beschikbaar op: [file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/verst/Downloads/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022%20(1).pdf)). Indien verzoeker aldus zou dienen terug te keren naar Afghanistan, zal hij behoren tot de profielen die het meeste risico lopen wat een onmenselijke en vernederende behandeling zal uitmaken. Ook Human Rights Watch heeft in een recent rapport aangetoond dat 1 jaar Taliban geleid heeft tot een humanitaire crisis van ongemene proporties en dat de Taliban ook niets heeft ondernomen om deze crisis een halt toe te roepen : "Taliban human rights abuses have brought widespread condemnation and

imperiled international efforts to address the country's dire humanitarian situation, Human Rights Watch said. The economy has collapsed, largely because governments have cut foreign assistance and restricted international economic transactions. More than 90 percent of Afghans have been food insecure for almost a year, causing millions of children to suffer from acute malnutrition and threatening serious long-term health problems.

"The Afghan people are living a human rights nightmare, victims of both Taliban cruelty and international apathy," said Fereshta Abbasi, Afghanistan researcher at Human Rights Watch. "Afghanistan's future will remain bleak unless foreign governments engage more actively with Taliban authorities while pressuring them vigorously on their rights record."

[...]

The Taliban's horrendous human rights record and their unwillingness to meaningfully engage with international financial institutions have furthered their isolation, Human Rights Watch said. Foreign governments should ease restrictions on the country's banking sector to facilitate legitimate economic activity and humanitarian aid, but the Taliban also need to curtail rights abuses and hold those responsible for abuses to account." (zie Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban's Catastrophic Year of Rule: Denial of Women's Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger, 11/08/2022, beschikbaar op: [https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-yearrule?utm_source=The+New+Humanitarian&utm_campaign=5743b85028-](https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-yearrule?utm_source=The+New+Humanitarian&utm_campaign=5743b85028-EMAIL_CAMPAIGN_Cheat_Sheet_12_August&utm_medium=email&utm_term=0_d842d9_8289-5743b85028-75868082)

EMAIL_CAMPAIGN_Cheat_Sheet_12_August&utm_medium=email&utm_term=0_d842d9_8289-5743b85028-75868082)

De huidige humanitaire crisis is de ergste die Afghanistan ooit heeft gezien : "Since the US withdrawal and the Taliban takeover in August 2021, Afghanistan has been suffering from a worsening humanitarian crisis. Acute malnutrition is now entrenched across the country. For nearly a year, over 90 percent of households have not been able to get enough food.

Almost 20 million people – half the population – are suffering either level-3 "crisis" or level-4 "emergency" levels of food insecurity under the assessment system of the World Food Programme (WFP). Recently, the WFP reported that tens of thousands of people in one province, Ghor, had slipped into "catastrophic" level-5 acute malnutrition, a precursor to famine. The WFP has stated that Afghanistan "continues facing the highest prevalence of insufficient food consumption globally."

Humanitarian organizations have continued to warn about the sheer scale of the crisis and the increasing likelihood of catastrophe, citing the country's economic shocks as the primary factor in driving hunger and deaths. In late July, the WFP pointed to an "alarming" 10 percent drop in households' already highly reduced income levels, as well as rising food costs (zie Human Rights Watch, Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban, 04/08/2022, beschikbaar op:

[https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-umanitarian-crisis#_How_serious_is](https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis#_How_serious_is)").

Ook het United States Institution of Peace komt tot dezelfde bevindingen: "There has been significant press coverage on increased hunger and malnutrition, and challenges in accessing health care. Can you describe what you are seeing in your programs, and how families are being impacted?"

Igwe: After August 15, 2021, people who had been in inaccessible areas began seeking health care, and the health system was unable to cope with the additional load. It takes households an average of 90 minutes to reach the nearest health-care center, with some families traveling up to four hours. We are especially concerned about the effect this has on mothers and infants. Access to midwife care can reduce newborn mortality and stillbirth rates by over 80 percent, and pre-term labor and birth by 24%. However, we are finding that less than a third of births are attended by a skilled professional.

Further, malnutrition is rampant. So many children are dying, and even those who survive aren't able to thrive. Malnourished mothers who are pregnant or breastfeeding are unable to give their babies the essential nutrients they require, which can cause long-lasting harm to brain development and make their children more susceptible to infections and illnesses.

Brown: Nearly the entire population of Afghanistan (95%) is not getting enough to eat, but what's startling is that the hunger crisis is generally not due to a lack of food — it's manmade. The markets are full, but people can't afford to buy what they need. International economic restrictions and the suspension of foreign assistance to Afghanistan have had dire consequences on families. Inflation has driven the price of basic goods like food and fuel out of reach and family incomes have been devastated from job and salary losses. Drought and lack of access to agricultural inputs means we also expect domestic food production to decrease soon, adding another layer to this crisis. Humanitarian assistance has helped prevent catastrophe so far, but it can't solve the economic and development crisis at the root of this suffering (zie United States Institution of Peace, A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises, 17/08/2022, beschikbaar op:

[https://www.usip.org/publications/2022/08/year-taliban-rule-afghans-face-spiralingeconomic-umanitarian-crises\)](https://www.usip.org/publications/2022/08/year-taliban-rule-afghans-face-spiralingeconomic-umanitarian-crises))”.

Het CGVS somt verscheidene factoren op om aan te tonen dat de precare humanitaire situatie reeds bestond, doch verliest uit het oog dat al deze redenen wel degelijk in verband kunnen worden gebracht met de machtsovername door de Taliban. Zij probeert zich te verschuilen achter reeds bestaande factoren, doch negeert dat de situatie enkel maar is verergerd sinds de machtsovername door de Taliban. Dit getuigt van weinig zorgvuldig bestuur.

Er is nog steeds een groot gebrek aan financiële ondersteuning, zoals ook blijkt uit het laatste Funding update 2022 van UNHCR (zie UNHCR Funding Update 2022, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/afghan-situation-funding-2022>).

De humanitaire crisis in Afghanistan is nog niet opgelost en de vooruitzichten voor de toekomst zien er allesbehalve rooskleurig uit. Dat tenslotte de CGVS evenmin enige rekening hield met het meest recente rapport van NANSEN van oktober 2022.

Dat tenslotte verzoeker wil aanstippen dat hij ingevolge zijn verblijf in het Westen en de al dan niet vermeende minstens gepercipieerde verwestering hij eveneens riskeert geïmigreerd te worden door de Taliban.

Dat dit aspect bij de nood om subsidiaire bescherming totaal buiten beschouwing wordt gelaten. Dat verzoeker dit nochtans uitdrukkelijk als probleem aangaf. Dat ook dit niet beantwoordt aan de vereiste van zorgvuldige feitenvinding. Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is verzoeker bescherming te verlenen. We volhardden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allermindst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is.

Bovendien, loopt de verzoeker een schending van de rechten voortvloeiden uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in Afghanistan. Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de vreemdelingenwet en dat de verzoeker alle voorwaarden voldoet voor een subsidiaire bescherming te krijgen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

Door geen rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker alsook de algemene situatie in Afghanistan heeft de tegenpartij het artikel 48/6 §5 van de vreemdelingenwet en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

b. De socio-economische en humanitaire situatie

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietigd. Veel mensen zijn ontheemd. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekend economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden. De krant “La Libre” vat de situatie samen als volgt :

« Appels des Nations unies

Dans le même temps, les Nations unies multiplient les appels à l'aide pour la population afghane. Le 15 mars 2022, le représentant spécial adjoint à la Mission d'assistance des Nations unies en Afghanistan (Manua) rappelait que la population afghane fait actuellement face à une crise d'insécurité alimentaire et de malnutrition aux proportions inégales. Il s'effraye du fait que 95 % de la population n'a pas assez à manger et que 23 millions de personnes souffrent sévèrement de la faim, soit la moitié de la population afghane. Plus de 13 000 nouveau-nés sont morts depuis le début de l'année 2022, de la faim ou de maladies liées à la malnutrition »¹⁹.

De Verenigde Naties-secretaris Antonio Guterres heeft de alarmbel getrokken²⁰. Volgens de Verenigde Naties dreigt hongersnood voor 9 miljoen mensen in Afghanistan. Het is te lezen dat één miljoen kinderen van honger te sterven dreigt²¹. De humanitaire toestand in Afghanistan gaat volgens hem dramatisch achteruit. Momenteel kent Afghanistan een ontkende socio-economische en humanitaire crisis. Het is onbetwistbaar en het zal waarschijnlijk niet verbeteren. Waarom? Om dit vraag te kunnen antwoorden, moeten we andere vragen stellen: Hoe zou deze situatie kunnen verbeteren? Hoe zou de crisis zich oplossen? Wie zou de socio-economische en humanitaire crisis oplossen?

Wat zijn de noodzakelijke stappen om uit de crisis te komen? Welke middelen zijn er nodig om de socio-economische en humanitaire crisis te resorberen? Welke factoren zijn er in de balans? Sociale

wetenschappen zijn niet in staat om de toekomst te predikteren, maar ze zijn geschikt om fenomenen uit het verleden uit te leggen. Als gevolgd, experten kunnen niet definitieve antwoorden geven op de voorgaande vragen over Afghanistan. In tegenstelling, kunnen we de huidige situatie in Afghanistan met de situatie van andere regio, in het verleden, vergelijken. Inderdaad, is Afghanistan niet het eerste land om een machtsovername te kennen. Het is niet het eerste land om diepe regime verandering te kennen. Het is niet het eerste land om een socioeconomische en humanitaire crisis te kennen na het eind van een oorlog. Het Europese continent werd ook het decor van een economische en humanitaire crisis na de tweede wereldoorlog²². Maar, in tegenstelling tot de Afghaanse situatie, hadden de Europese landen goede internationale relaties. Het is een bekend feit dat het alleen dankzij de hulp van de Verenigde Staten dat de Europese landen zich konden herstellen. De hulp van de Verenigde Staten - de Marshall plan - kwam niet zonder voorwaarden²³. De Verenigde Staten verplichtte Europese Landen om samen te werken, om Duitsland te includeren in het herstellingsplan van de economie. Spanje werd uitgesloten door de Verenigde Staten plan omdat het regime van Franco niet democratische was. Afghanistan heeft een dringend nood aan iets gelijk aan een Marshall Plan - buiten twijfel. Maar, net zoals de Verenigde Staten na de tweede oorlog, de internationale gemeenschap is het land aan het verplichten om voorwaarden te respecteren om van degene hulp te genieten. Door zijn weigering om fundamentele rechten te garanderen – in het bijzonder die van vrouwen; door zijn weigering om een democratische staat op te bouwen; zijn de de-facto autoriteiten rechtstreek verantwoordelijk van de socio-humanitaire et economische crisis in Afghanistan.

Deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is door de gedragingen van de nieuwe regering veroorzaakt. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime: As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country. Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan's GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan's currency reserves were also frozen. As underlined by the Secretary General's Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan's economy, were the primary cause for 'the dire humanitarian situation' in the country'.

(...)

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and 'possibly increased displacement'²⁴.

Inderdaad zijn miljarden Afghaanse tegoeden momenteel bevroren in het buitenland²⁵. De internationale gemeenschap weigert om aan de Taliban toegang tot de tegoeden te geven zo lang de Taliban weigeren om scholen toegankelijk voor meisjes te maken, en een inclusief regering te formeren²⁶.

Dringend internationale humanitaire hulp alleen is geleverd. Zo lang scholen gesloten zijn voor meisjes en het Taliban regering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp geleverd zal worden. Zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de Taliban zal deze situatie blijven. De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien. De nieuwe Afghaanse regering weigert de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, als gevolgd komt de humanitaire hulp niet, noch de Afghaanse tegoeden. Deze situatie blijft sinds de machtsovername.

Tegelijkertijd is de administratieve en technische capaciteit van de Taliban zeer beperkt. Als gevolgd worden basisdiensten door de overheid niet verleend. De Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties riep op de internationale gemeenschap om de noden van Afghanistan te lenigen²⁷. Dit is ook een direct gevolg van het autoritaire regime van de Taliban. Inderdaad zijn vele voormalige regeringsambtenaren het land ontvlucht of zijn ze ondergedoken door vergelding²⁸ door de Taliban. Andere ambtenaren werden verplicht te stoppen met werken, bijvoorbeeld vrouwen²⁹. Dit, gekoppeld met het gebrek aan financiële middelen (door het niet aanvaarden van de door de internationale gemeenschap gestelde voorwaarden) heeft als gevolgd dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. Het personeel krijgt geen salaris³⁰. Het tekort aan ambtenaren en financiële middelen is een direct consequentie van de regels door de Taliban gesteld.

Gestaagd werkloosheid is ook een direct consequentie van het autoritaire regime van de Taliban. Werkloosheid veroorzaakt armoede en verhindert mensen te voorzien in basisbehoeften zoals voedsel en onderdak. Ter herinnering verbieden de Taliban vrouwen te werken. Bovendien zijn veel beroepsactiviteiten zoals muzikant, make-up artiest, kapster, schoonheidsspecialist, enz. verboden. Uit een recent rapport van een internationale organisatie blijkt dat de prognoses zeer pessimistisch zijn wat

betreft het sociaaleconomische herstel in Afghanistan in de toekomst, met name vanwege het gebrek aan continuïteit in het onderwijs voor meisjes en het werk van vrouwen:

“Une nouvelle étude sur l'économie afghane démontre qu'en l'absence de continuité dans l'éducation des filles et le travail des femmes, les perspectives de redressement du pays restent sombres.

Cette étude intitulée *Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023 (Perspectives socioéconomiques pour l'Afghanistan, 2023)* publiée ce jour à Kaboul par le Programme des Nations Unies pour le développement (PNUD) expose en détail comment la production économique s'est effondrée de 20,7 % en Afghanistan après le retour au pouvoir des talibans en 2021. Ce choc sans précédent a maintenu l'Afghanistan au rang des pays les plus pauvres du monde.

En dépit des signes timides de reprise, tels qu'un taux de change relativement stable, une augmentation des exportations, une demande croissante de main-d'œuvre et une inflation modérée, on estime que le PIB a encore diminué de 3,6 % en 2022. « Un afflux soutenu de l'aide extérieure, qui a représenté 3,7 milliards de dollars en 2022, a permis d'éviter l'effondrement total de l'Afghanistan », a affirmé Abdallah Al Dardari, Représentant résident du PNUD en Afghanistan. L'Organisation des Nations Unies (ONU) a fourni 3,2 milliards sur les 3,7 milliards de dollars alloués à l'Afghanistan au titre de l'aide extérieure en 2022. L'aide de l'ONU a bénéficié directement, sous une forme ou une autre, à quelque 26,1 millions d'Afghans, tout en contribuant à stabiliser le taux de change, à freiner l'inflation et à améliorer d'autres indicateurs économiques.

Ce nouveau rapport prévoit que le PIB de l'Afghanistan pourrait progresser de 1,3 % en 2023 si le montant de l'aide extérieure était maintenu à 3,7 milliards de dollars. Cependant, les perspectives de reprise économique restent faibles et insuffisantes à long terme, surtout si le pays est privé de l'aide extérieure en raison des politiques restrictives des talibans.

« Il n'y aura pas de reprise durable sans la participation active des femmes afghanes à l'économie et à la vie publique, ce qui comprend la mise en œuvre de projets humanitaires et de sauvegarde des moyens de subsistance », a déclaré Kanni Wignaraja, Directrice régionale du PNUD pour l'Asie et le Pacifique. « Seule une continuité sans faille dans l'éducation des filles et les possibilités de travail et d'apprentissage offertes aux femmes peut nourrir l'espoir de réaliser de réels progrès »³³.

Indien buitenlandse economische hulp uitblijft, voorspelt het PNUD een sombere toekomst voor Afghanistan, dat een van de armste landen ter wereld zou kunnen worden: “Le nouveau rapport du PNUD analyse l'impact potentiel d'une hypothétique réduction de l'aide sur l'économie afghane. En se basant, à titre indicatif, sur une réduction de 30 % de l'aide extérieure actuellement fournie, qui passerait ainsi de 3,7 milliards à 2,6 milliards de dollars, le PNUD prévoit une contraction supplémentaire de 0,4 % du PIB national qui placerait l'Afghanistan au bas du classement des pays les plus pauvres du globe.

L'étude note que les Afghans appauvris ont déjà pris des mesures extrêmes pour assurer leur survie. « Certains ont été contraints de vendre leur maison, leur terre ou des actifs générateurs de revenus. D'autres ont eu recours à des pratiques affligeantes de marchandisation des membres de leur propre famille, en faisant de leurs enfants des ouvriers et de leurs filles des épouses », souligne le rapport.

« L'Afghanistan est au bord d'un effondrement économique, exacerbé par la prise du pouvoir par les talibans en août 2021. Les effets de la pandémie suivis d'une extraordinaire contraction de 20,7 % de l'économie nationale et d'une sécheresse inhabituellement grave ont entraîné des pertes d'aliments, de moyens de subsistance et d'accès aux services de base », a déclaré Achim Steiner, Administrateur du PNUD dans une récente déclaration. « Seule la fourniture continue de l'aide internationale et de services de base à des millions d'Afghans a empêché l'effondrement total du pays ».

Le rapport révèle que le nombre de personnes vivant dans la pauvreté est passé de 19 à 34 millions entre 2020 et 2022. « En cas de réduction de l'aide extérieure cette année, l'Afghanistan qui se trouve au bord du précipice pourrait tomber dans l'abîme », a ajouté Abdallah Al Dardari en guise de mise en garde »³⁴. Dit heeft geleden tot de huidige humanitaire crisis. De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme precaire situatie.

De dramatische humanitaire en socio-economische toestand is een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. De algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt. De ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. In een zeer recent arrest besloot Uw Raad:

“In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder

het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-factoregering in Afghanistan.

Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-factoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet”³⁵.

Er dient te worden opgemerkt, als benadrukt door Nansen in de Note van 23 juni 2022 reeds geciteerd: “de COI Focus van Cedoca geen enkele informatie bevat met betrekking tot de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Nochtans heeft de RvV in de uitspraak van 31 maart 2022, nr. 270.813, specifiek onderzoeksmaatregelen bevolen met betrekking tot de humanitaire crisis in Afghanistan. De summiere analyse van het CGVS, gebaseerd op onder andere het rapport van het Europees Asielagentschap van januari 2022,⁸² was immers niet voldoende om na te gaan of een verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien”³⁶.

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolgd de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier.

Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”) beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat: “Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren” (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier³⁸. Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juni 2001, Adm.Publique,09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31).

Het is de taak van de verwerende partij om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. RoyaumeUni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.”

2.3.2. Verzoeker legt met een aanvullende nota van 5 juli 2023 volgende stukken neer:

- Attest van aanwezigheid op school;
- Getuigenissen van de leerkrachten van de verzoeker;
- Verschillende foto's genomen tijdens activiteiten buiten het centrum;

- Aanbevelingsbrief van de non-profit organisatie waar de verzoeker vrijwilligerswerk doet;
- Certificaat van opleiding;
- Bewijs van inschrijving op de school.

2.3.3. Op 23 oktober 2023 legt verzoeker in een aanvullende nota neer:

- Verschillende foto's genomen tijdens activiteiten buiten het centrum.

2.3.4. De verwerende partij legt op 12 januari 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query “*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.5. Verzoeker legt met een aanvullende nota van 14 januari 2024 volgende stukken neer:

- Een kopie van de schoolrapporten van de verzoeker voor het schooljaar 2022-2023;
- Een gedetailleerde getuigenis van M. C., gespecialiseerd opvoeder;
- Attest van deelname aan activiteiten georganiseerd door de VZW “*Compagnons Batisseursé*”;
- Verschillende foto's genomen tijdens activiteiten buiten het centrum.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij vreest vervolgd of gedood te worden door de taliban omdat zijn vader werkte bij de overheid binnen een poliovaccinatiecampagne. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- Misleiding over identiteit:
 - o Verzoeker verklaarde bij aankomst in België zeventien jaar oud te zijn, maar een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij concludeerde dat hij ouder was dan 18 jaar, met een geschatte leeftijd van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Zijn geboortedatum werd gecorrigeerd van [...] november 2004 naar [...] januari 1999. Het internationale verdrag inzake de rechten van het kind moet niet op de aanvrager worden toegepast.
- De problemen met de taliban zijn niet aannemelijk en niet geloofwaardig:
 - o Verzoeker heeft slechts kopieën van foto's en een appreciatiedocument over het werk van zijn vader, maar geen officiële documenten die zijn positie als medewerker van een poliovacinatiecampagne ondersteunen. De enige documenten die werden ingediend, zijn een kopie van twee foto's waarop een man in medisch uniform te zien is, vermoedelijk de vader van de verzoeker, en een kopie van een appreciatiedocument over het werk van de vader. Het ontbreken van officiële werkdocumenten werpt twijfels op over de geloofwaardigheid van de beweringen van de verzoeker met betrekking tot het werk van zijn vader.
 - o Verzoeker verklaarde dat de poliovacinatiecampagne gericht was op dieren, terwijl uit informatie blijkt dat het poliovirus dieren niet infecteert.
 - o Verzoeker is niet goed op de hoogte van het werk van zijn vader, polio en vaccinatie, wat verdere twijfels doet rijzen over de waarheidsgetrouwheid van zijn verklaringen.
 - o Verzoeker toont een gebrek aan kennis en begrip over vaccinatiepraktijken en de ziekte polio. Hij ontwijkt directe vragen over het werk van zijn vader en de gebruikte vaccins, en geeft vage antwoorden die geen specifieke informatie bevatten. Zijn antwoorden suggereren een oppervlakkig begrip van de vaccinatiecampagne en de ziekte polio, wat twijfels oproept over de nauwkeurigheid en geloofwaardigheid van zijn verhaal. Zo beschrijft hij de ziekte polio als een "*vloeibaar product in een flesje*", wat aangeeft dat hij niet bekend is met de symptomen of de aard van de ziekte.
 - o Verzoeker geeft een incorrecte beschrijving van de verspreiding van polio. Hij beweert dat polio wordt verspreid door oorlog, het gebruik van chemicaliën in bommen en soms door verspreiding in de lucht. In werkelijkheid wordt polio verspreid via besmet voedsel of water dat in aanraking is gekomen met de ontlasting van een geïnficeerd persoon, evenals door direct contact met geïnficeerde personen of door speeksel tijdens hoesten of niezen. Verzoeker vertoont een gebrek aan basiskennis over de ziekte, wat bijdraagt aan de twijfels over de geloofwaardigheid van zijn verhaal.
 - o Verzoekers verklaringen tussen zijn interviews met de DVZ en het CGVS, zijn inconsistent. Zo vermeldde hij het beroep van zijn vader als vaccineerder tijdens zijn eerdere interviews niet, hoewel dit een cruciaal aspect is van zijn asielverzoek.
 - o Verzoeker verklaarde uit Afghanistan te zijn gevlucht toen de taliban hem wou rekruteren omdat zijn vader weigerde te stoppen met werken voor de overheid.

- Als het beweerde werk van zijn vader niet kan worden bevestigd, vervalt ook de geloofwaardigheid van de bewering dat de taliban zijn vader wilden rekruteren vanwege zijn overheidsfunctie.
- Uit informatie, zoals rapporten van EASO en EUAA over Afghanistan, blijkt dat de taliban zelden gedwongen rekrutering gebruikt vanwege hun vermogen om voldoende vrijwilligers aan te trekken.
De rekrutering door de taliban is meestal gebaseerd op lokale verankering, familiale en clanloyaliteit, tribale banden, enzovoort, eerder dan op individuele en gedwongen rekrutering. Gedwongen rekrutering zoals beschreven door de verzoeker is volgens deze informatie dan ook uiterst zeldzaam en onwaarschijnlijk in de tribale Afghaanse samenleving.
 - Verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban, zoals beschreven in betrouwbare bronnen. Het profiel van de verzoeker wijkt niet af van de typische doelwitten van de taliban. Hij was hoofdzakelijk betrokken bij landbouwactiviteiten en het bouwen van huizen met klei, zonder militaire opleiding, gevechtstraining of kennis van wapens. Er is geen bewijs dat de taliban specifiek interesse zouden hebben gehad in het rekruteren van de verzoeker, aangezien hij geen aantrekkelijk profiel heeft voor hen. De verzoeker geeft zelf toe dat hij geen persoonlijke problemen heeft ervaren door het werk van zijn vader en dat de taliban hem nooit hebben aangevallen vanwege dit werk.
- Verzoeker beweert dat de taliban zijn huis bezochten en problemen veroorzaakten voor zijn familie, maar er zijn inconsistenties en onwaarschijnlijkheden in zijn verhaal:
- Verzoeker beweert dat vijftientig à dertig taliban-leden dagelijks gedurende één maand zijn huis bezochten, twee uur lang bleven om te eten en te drinken, en vervolgens vertrokken. De verklaringen over het aantal taliban-leden dat zijn huis bezochten lopen uiteen. Bij de DVZ gaf hij aan dat er dertig à veertig taliban-leden waren, terwijl hij bij het CGVS sprak van vijftientig à dertig taliban-leden.
 - Verzoeker kon de taliban-leden die zijn huis bezochten niet duidelijk identificeren, aangezien hij ze niet persoonlijk kende. Hoewel hij drie leiders benoemde, kon hij niet verklaren waarom drie verschillende leiders naar zijn huis kwamen met een dertigtal taliban-leden. Hij gaf aan dat ze werden geselecteerd voor de regio en dat ze gezamenlijk beslissingen namen. Zijn beschrijving van de taliban-leden was beknopt en algemeen. Het is onwaarschijnlijk dat hij zo weinig kennis had over de leden, gezien hun frequente bezoeken. Zijn verhaal wordt verder betwijfeld omdat de taliban hem nooit gedwongen hebben of aangevallen, ondanks hun frequente bezoeken en waarschuwingen.
 - Verzoeker kon niet bevestigen of de taliban hem nog hebben gezocht nadat hij Afghanistan verliet, wat niet overeenkomt met zijn beweerde vrees. Hij onderhoudt nog steeds contact met zijn familie en zou dus kunnen achterhalen of de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn.
 - Verzoeker heeft ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over het gevecht tussen de lokale politie en de taliban nadat zijn vader een klacht had ingediend. Zijn verklaringen over het gevecht, inclusief de deelnemers, het aantal en de gevolgen ervan, zijn onsamenvattend en vaag.
 - Verzoeker slaagt er niet in om uitgebreide details te geven over het gevecht waarbij zijn moeder werd gedood en zijn vader vermist raakte. Zijn verklaringen over het incident zijn beknopt en onsamenvattend, waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt ondermijnd.
 - Verzoeker kan niet nauwkeurig beschrijven wie er betrokken was bij het gevecht, behalve dat het tussen de taliban en de lokale politie was. Hij kan niet aangeven hoeveel leden van de lokale politie deelnamen, enkel dat er één ranger was.
 - Hij kan niet bevestigen of er doden of gewonden vielen tijdens het gevecht. Hij heeft geen informatie over wie er aan beide kanten gedood of gewond zou kunnen zijn, behalve dat zijn moeder werd gedood en zijn vader vermist raakte.
 - Op verdere vragen over het gevecht reageerde de verzoeker ontkennend en ontwijkend, en verklaarde dat het een moeilijke situatie was vanwege het verlies van zijn ouders.
 - Verzoeker kon geen details verstrekken over hoe zijn vader vermist raakte. Op basis van deze vaststellingen kan de bewering van de verzoeker dat zijn moeder door de taliban is vermoord en zijn vader vermist is, niet als geloofwaardig worden beschouwd.
 - De door de verzoeker ingediende documenten, waaronder taskara's en foto's, bieden geen overtuigend bewijs voor zijn asielmotieven. Documenten kunnen hoogstens dienen als ondersteuning van een geloofwaardig verhaal, maar kunnen niet de geloofwaardigheid

herstellen van een verhaal dat als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Bovendien is opgemerkt dat Afghaanse documenten zoals taskara's gemakkelijk verkregen kunnen worden via corruptie, wat verdere twijfels oproept over hun authenticiteit. De verstrekte foto's bieden geen context over de omstandigheden waarin ze zijn genomen en vormen daarom geen bewijs voor de beweerde problemen van de verzoeker.

Verzoeker voert aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft, dat hij analfabeet is, in een onveilige omgeving is opgegroeid en op zeer jonge leeftijd traumatiserende ervaringen had. Hij betoogt dat een veel te strenge subjectieve beoordeling werd gemaakt zonder rekening te houden met het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoeker.

Zoals hoger reeds aangehaald, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing werd overwogen dat verzoeker geen elementen aangehaald heeft die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken goed ging, dat er geen medische elementen zijn waarmee rekening moest worden gehouden. Wat betreft de beweerde zeer jonge leeftijd van de verzoeker, merkt de Raad op dat na het medisch onderzoek van de Dienst Voogdij verzoekers geboortedatum werd bijgesteld naar [...] januari 1999. Het medisch onderzoek concludeerde aldus dat verzoeker op 9 december 2021 ouder was dan 18 jaar oud waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Verzoeker voert aan dat de methode van leeftijdsbepaling "*unaniem bekritiseerd*" wordt, dit doet er echter geen afbreuk aan dat de leeftijd werd vastgesteld door de Dienst Voogdij na medisch onderzoek overeenkomstig artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet). Het medisch onderzoek is door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd (RvS, nr. 254.502 van 15 september 2022). De Raad heeft geen rechtsmacht om te oordelen over deze beslissing. De beslissing van de Dienst Voogdij werd niet vernietigd door de Raad van State en moet daar derhalve worden geacht wettig te zijn. Op datum van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker aldus 22 jaar oud. Overeenkomstig artikel 7, § 3, van de voogdijwet wordt bij twijfel immers de meest gunstige leeftijd gekozen. Op grond van de elementen die hij aanvoert, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat er sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker voert aan dat er een misverstand is ontstaan met betrekking tot het Pashto-woord "*haywanan*", dat in zijn lokale dialect niet enkel "*dier*", maar ook "*kind*" betekent. De Raad merkt op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bleek dat verzoeker werd gehoord van 9.08 uur tot 11.25 uur. Om 9.17 uur kwam verzoekers advocaat binnen. Aldus had deze laatste ruim de tijd om verzoeker bij te staan en opmerkingen te formuleren. Wat betreft verzoekers opmerking dat zijn advocaat niet present was toen hem werd gevraagd of hij een kopie van het gehoorverslag wenste, blijkt uit de notities dat deze vraag pas op het einde van het interview werd gesteld, zodat verzoeker wel degelijk op dat ogenblik werd bijgestaan door zijn advocaat. Hoe dan ook betreft het hier een advocaat met een ruime ervaring in vreemdelingenzaken, van wie kan worden verwacht dat hij het CGVS zou wijzen op de wens van een kopie van de notities. Dat verzoeker aldus het belang van een kopie van de notities niet inzag, wordt dan ook niet bijgetreden. Waar verzoeker aanvoert dat de woorden voor "*dier*" en "*kind*" in de door hem gesproken Pashto-variant, dezelfde zouden zijn, merkt de Raad vooreerst op dat dit louter een bewering is, die de verzoeker geenszins documenteert. Verder merkt de Raad op dat, zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, het gebruik door verzoeker van het woord "*dieren*" niet eenmalig was en dat hij ook verklaarde dat het ging om dieren van 1-5 jaar oud, "*dus mannetje of vrouwtje*". Op de vraag "*welk type dier*" antwoordde verzoeker: "*het was voor alle dieren en alle vaccins kwamen van de overheid, het was voor alle dieren, ziek of gezond.*" (Notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Deze vraagstelling liet toe, zo verzoeker inderdaad "*kinderen*" bedoelde, het misverstand uit te klaren. Het is opvallend dat verzoeker hierover niets heeft opgemerkt. Verder merkt de Raad op dat het motief geenszins alleen staat, maar dat wel degelijk werd doorgevraagd aangaande verzoekers kennis over polio. Zo blijkt dat de bestreden beslissing, samen gelezen met de notities, dat verzoeker de symptomen van de ziekte niet kon duiden en niet wist hoe polio zich verspreidt. Het CGVS stelde terecht vast dat verzoeker nagenoeg geen kennis had omtrent polio en vaccinatie. De Raad merkt ook op dat verzoeker geen werkelijke materiële bewijzen omtrent het werk van zijn vader voorlegt. De kopie van twee foto's waarop een man in medisch uniform te zien is, vermoedelijk de vader van de verzoeker, en een kopie van een appreciatiedocument over het werk van de vader, kunnen niet gezien worden als officiële bevestiging van de tewerkstelling van zijn vader. Het ontbreken van officiële werkdocumenten werpt twijfels op over de geloofwaardigheid van de beweringen van de verzoeker met betrekking tot het werk van zijn vader. Aangaande verzoekers betoog omtrent de kledij van zijn vader op de foto, merkt de Raad op dat het hier slechts om een hesje gaat en dan ook slechts een zeer beperkte bewijskracht heeft.

Waar verzoeker aanvoert dat de foto's van zijn vader in het bijzijn van kinderen aantonen dat de poliovaccinatie wel degelijk voor kinderen was, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen enkele betekenisvolle duiding kon geven omtrent de poliovaccinatie. Waar hij betoogt dat omwille van zijn leeftijd die vereisten over de kennis moesten verlaagd worden, herhaalt de Raad dat verzoekers geboortedatum door de Dienst Voogdij werd bepaald op [...] januari 1999, zodat verzoeker geenszins kan worden bijgetreden waar hij verklaart dat hij slechts vijftien jaar oud was op het ogenblik van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht aanleiding gaven. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij aanvoert dat uit de notities blijkt dat het duidelijk is dat hij niet alle vragen goed begrepen heeft en dat sommige vragen door de *protection officer* niet voldoende werden uitgeklaard. Evenwel stelt de Raad vast dat uit deze vragen duidelijk blijkt dat verzoeker bijzonder vaag bleef over de vragen betreffende polio. Zo werd hem vier maal gevraagd de aandoening te beschrijven, waarbij hij telkens herhaalde dat het vaccin goed is voor de "*dieren*", het vaccin een vloeistof is en dat ze gezond blijven (notities CGVS, p. 11). Deze antwoorden op vragen om zijn kennis concreet aannemelijk te maken zijn dermate vaag, ontwijkend en weinig doorleefd, dat op grond hiervan niet kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn nabije omgeving in contact kwam met personen die betrokken zijn bij de bestrijding van polio. Waar verzoeker aanvoert dat zijn verklaring dat oorlog de verspreiding van polio bespoedigt, correct was, overtuigt dit niet. Op de duidelijke vraag hoe polio verspreid wordt, antwoordde verzoeker dat dit kwam door oorlog, "*chemicaliën gebruikt in bommen, soms werd het in de lucht verspreid*" (notities CGVS p. 11). Ook hier blijkt dat verzoeker niet in staat was om enigszins correcte informatie te geven over de verspreiding van het poliovirus. Verzoekers betoog dat oorlogsomstandigheden kunnen bijdragen tot een snellere verspreiding van het virus, doet er geen afbreuk aan dat verzoeker de primaire oorzaken van verspreiding niet kon duiden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de problematiek omtrent de poliovaccinatiecampagne bij de dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde omdat het er lawaaierig was en hem niet duidelijk werd gezegd dat hij alles moest vertellen, merkt de Raad op dat het document "*vragenlijst*" dat hij op 22 april 2022 invulde hem verzoekt kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit verslag werd hem voorgelezen in het Pashtou. Verzoeker verklaarde ook bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij bij de DVZ alles heeft kunnen uiteenzetten en dat het gehoor daar goed was verlopen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Er kan in redelijkheid rekening worden gehouden met de vaststelling dat verzoeker de problemen van zijn vader omwille van deelname aan de poliovaccinatiecampagne niet heeft vermeld.

Met betrekking tot de gedwongen rekrutering door de taliban voert verzoeker aan dat de landeninformatie "*Country of Origin Information*" van april 2022 duidelijk vermeldt dat de informatie over de gedwongen rekrutering dateert uit 2020 en aldus niet geactualiseerd werd. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing niet verwijst naar een COI van april 2022, maar naar het "*EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals*" van augustus 2022 en de "*EUAA Country Guidance*" van januari 2023. Verzoeker kwam aan in België op 25 november 2021 en verklaarde ongeveer twee jaar geleden Afghanistan te hebben verlaten. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij aanvoert dat de gebruikte informatiebronnen onvoldoende actueel zouden zijn. Verzoeker verwijst overigens zelf naar een rapport "*Afghanistan Recruitment by armed groups*" uit 2016.

Verzoeker weerlegt met zijn betoog niet de informatie waaruit blijkt dat de taliban zelden overgaat tot gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben. Ook uit de rapportering die hij citeert waaruit blijkt dat er in 2021 veel meer rekruten dan voorheen waren, komt niet aan dat het hier zou gaan om gedwongen rekruteringen.

Met betrekking tot de bezoeken aan huis door de taliban voert verzoeker aan dat hij de vraagstelling niet goed heeft begrepen en dat de *protection officer* hem onvoldoende begeleid heeft bij het beantwoorden hiervan. De Raad merkt echter op de inconsistenties met betrekking tot de bezoeken door de taliban niet kunnen worden verklaard door het feit dat verzoeker de vragen niet goed zou hebben begrepen. Vooreerst liepen zijn verklaringen over het aantal taliban-leden dat hen thuis bezocht uiteen. Dat verzoeker de vraag niet goed zou hebben begrepen verklaart niet waarom drie verschillende leiders naar zijn huis kwamen met een dertigtal taliban-leden. De verklaring dat ze werden geselecteerd voor de regio en dat ze gezamenlijk beslissingen namen, verklaart dit niet.

Ook kan wel degelijk worden verwacht dat deze gebeurtenis een grote impact had op verzoeker en zijn familie. De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de bezoeken van de taliban ook hier erg vaag en ontwijkend overkomen. Verzoeker verklaarde dat hij zich herinnert dat ze gedurende één maand iedere dag kwamen (notities, p. 13). Hij verklaarde dat hij soms geslagen werd bij hem thuis toen ze kwamen. Verzoeker verklaarde dat ze vroegen zijn familie te rekruteren en zijn vader vroegen om niet te werken voor de overheid. Verzoeker verklaarde ook dat hij door hen geslagen werd en hen eten

opdiende. De Raad acht het in die geschetste context, waarbij hij de taliban-leden van dichtbij zag eten en drinken, erg merkwaardig dat hij volhoudt dat ze hun gezicht bedekt hadden en hen niet kan beschrijven want hij enkel hun handen kon zien (notities p. 13-14). Verderop verklaarde verzoeker opnieuw dat ze de hele maand kwamen en hen ("ons") een hard leven gaven. Hij verschool zich daarbij (notities, p. 15). Andermaal stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen erg inconsistent zijn en telkenmale bijzonder vaag en ontwijkend zijn wanneer nader wordt gevraagd naar de precieze details van de gebeurtenissen waar verzoeker bij aanwezig was. Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat hij slechts een week thuis was toen ze kwamen, vervolgens verklaarde hij dat hij met zijn familie gedurende een maand dagelijks bezoeken van de taliban moest ondergaan. Hij werd daarbij bedreigd en geslagen en moest hen bedienen.

Verder kan de Raad het inderdaad merkwaardig achten dat verzoeker niet weet of de taliban hem nog steeds zoeken, ondanks dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie.

Verzoeker voert verder aan dat hij niet aanwezig was tijdens het gevecht en hij wijst erop dat zijn moeder stierf tijdens het gevecht en dat zijn vader tot op de dag van vandaag vermist is. Hij wijst erop dat hij deze informatie bezwaarlijk kan vragen aan de taliban zelf. De Raad merkt echter op dat dit niet belet dat verzoeker informatie heeft verzameld omtrent het gevecht. Gelet op de enorme impact die de dood van zijn moeder en de verdwijning van zijn vader moet hebben gehad op verzoekers leven en dat van zijn familie, kan in redelijkheid worden verwacht dat verzoeker al het mogelijke zou doen om zich te informeren omtrent het gebeurde. Enerzijds wist verzoeker te vertellen dat zijn moeder werd gedood toen zij tijdens het gevecht naar buiten liep om zijn vader naar binnen te roepen, anderzijds wist verzoeker nagenoeg geen enkel concreet detail over het gevecht tussen de politie en de taliban te vertellen. Hij wist evenmin iets concreets te vertellen omtrent de verdwijning van zijn vader tijdens het gevecht. De Raad merkt op dat een gevecht van een groep van 25 à 30 talibanstrijders tegen de politie in zijn dorp, waarbij doden vielen en personen werden ontvoerd, geen banale gebeurtenis is. Er kan worden verondersteld dat de lokale autoriteiten minstens een onderzoek voerden naar dit incident, opdat er een reconstructie was van de gebeurtenissen. Op de vraag of verzoeker ooit meer informatie vroeg over het gevecht, antwoordde hij enkel dat het een moeilijke situatie was en zijn ouders verloor (Notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Meermaals trachtte de *protection officer* te vragen naar concrete gegevens omtrent de gebeurtenissen, waarbij verzoeker telkens antwoordde dat het een moeilijke situatie was en dat zijn ouders verdwenen. Ook hier dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet ingaat op de vragen en zeer ontwijkend en oppervlakkig antwoordt. Verzoeker voert dan wel aan dat hij niet aanwezig was bij het gevecht en dat hij de taliban niet om informatie kon vragen, er kan niettemin worden verwacht dat verzoeker zich informeert over dergelijke dramatische gebeurtenissen waarbij hij zijn beide ouders verloor. Enerzijds houdt verzoeker voor dat hij zijn ouders verloor tijdens het gevecht, anderzijds kan hij nagenoeg geen enkele informatie geven over de omstandigheden ervan. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker zou hebben vernomen dat zijn moeder hierbij werd doodgeschoten en zijn vader verdwenen is, zonder daarbij voor de rest enig relevant detail te hebben vernomen. Zoals hoger reeds opgemerkt, treedt de Raad de verzoeker niet bij waar hij voorhoudt dat deze onwetendheid verklaard kan worden door zijn jonge leeftijd.

Waar verzoeker betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, herhaalt de Raad dat overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, daartoe vereist is dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is de te dezen niet het geval. Zoals hoger, met betrekking tot de specifieke asielmotieven reeds opgemerkt, zijn verzoekers verklaringen inconsistent en blijken zijn antwoorden, telkenmale gevraagd werd naar de relevante concrete bijzonderheden van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht hebben geleid, zeer oppervlakkig en ontwijkend te zijn. Verzoekers verklaringen omtrent zijn jonge leeftijd worden niet aanvaard.

Gelet op voorgaande elementen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt gesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van het profiel van zijn vader in Afghanistan.

2.3.6. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook

beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”,

December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the*

population”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 44).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. Hij voegt bij zijn drie aanvullende nota's bewijzen van scholing, opleidingen, vrijwilligerswerk, en deelnames aan groepsactiviteiten. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn

voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren omstreeks 1999 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2019. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 20 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij werkt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afgaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

2.3.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.8.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub b*, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, drie zussen, nog in Afghanistan verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 7-8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse

doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst.

De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

In casu ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.3.8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

2.3.8.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------